

ΜΑΪΟΥΚΕΤΟ

είνε απ' εδώ, είναι απ' τὸ Κεφάλαι... "Ε;...

"Η κόρη είχε κατεβάσει τὸ κεφάλι της καὶ εἶχε πιάσει τὸ χεῖλι της τὸ κάτω σὰ νάθελε νὰ τὸ τομπήσῃ.

"Ε, τῆς ἔκανε πάλι ἡ μάνα της, τί σκέφτεσαι;...

"Η κόρη ἀφῆσε τὸ χεῖλι της καὶ χωρίς νὰ κοιτάξῃ τὴ μάνα της καὶ μ' ἓνα κουνήμα γρήγορο τοῦ κεφαλοῦ εἶπε:

— Τί νὰ σκεφτῶ, μάνα, αὐτὸ... δὲ γίνεται!...

— Τί, τί, τί εἶπες;...

"Η κόρη ἔμεινε ἄφωνη.

— Πές, πές τί εἶπες;... Θέλω πάλι νὰ τ' ἀκούσω, γιατί μου φαίνεται, πὼς δὲν ἀκούσα καλά.

— Εἶπα, ὅτι αὐτὸ δὲ γίνεται!...

— Μὰ τί λές, τί λές!... πὼς δὲ γίνεται;

— Δὲ γίνεται!...

"Ελα, Κύριε... Μά, κόρη μου, εἶνε νοικοκύρης, εἶνε καὶ ὁμορφος. Θὰ τὸν δῆς...

"Η κόρη γύρισε λίγο τὸ κεφάλι χωρίς ν' ἀπαντήσῃ.

— Μά, παιδί μου, ἀκου δώ, μὴ χάνεις τὴν τύχη σου... Εἶνε καὶ νέος, λεβέντης...

— Ὅτι καὶ νάνε...

"Η μάνα σταμάτησε, τὴν κοίταξε γιὰ λίγο, καὶ ἔπειτα τὴ ρώτησε:

— Μὰ δὲ μοῖ λές, παιδί μου, γιὰ πές μου, μάνα σου εἶμαι, πές μου, μὴν ἔχεις κάποιον ἄλλον στὸ νοῦ σου;

— Δὲν ἔχω κανέναν!... Κι ἂν ἔχω κάποιον...

— Ἔχεις κάποιον...

— Τὸν ξέρεις...

— Εἰγώ; ἐγὼ τὸν ξέρω;

— Ναί, τὸν ξέρεις!...

— Εἰγώ... τὸν ξέρω!... "Ελα Χριστέ καὶ Παναγιά!...

— Καὶ ὅμως τὸν ξέρεις, μάνα!... Εἶνε κείνος ποῦ...

— Ποῦ!...

— Ποῦ σούχα πει μιά φορά!...

— "Α! Πωπώ!... Μιστήρι μου, Κύριε! Μά, κόρη μου, εἶσαι σὰ καλὰ σου!... Μά, κόρη μου τοῦ Βασιλιά τοῦ γιού! Ἀκόμα σὲ δένει αὐτὴ ἡ τρέλλα καὶ δὲν τῷ ξερα!...

"Αλλο καὶ τοῦτο!... "Ελα, Χριστέ καὶ Παναγιά!...

"Η κόρη δὲ μίλουσε. Μὲ γυρισμένο λίγο τὸ κεφάλι πρὸς τὸ παράθυρο μὲ τὰ μάτια μισοκλεισμένα σὰ νὰ τὴν ἐμπόδιζε κάποιον δυνατὸ φῶς, ἔμεινε.

"Η μάνα της ἔκανε τὸ σταυρὸ της. Ὑστερα εἶπε στὴν κόρη της:

— Τί νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου;

Ἐστάθηκε γιὰ μιά στιγμὴ, κοίταξε τὴν κόρη της καὶ πάλι ἄρχισε νὰ λέει:

— Μά, βρε παιδί μου, ἀκου δώ, γιὰ σέφου πὼς χάνεις τὴν τύχη σου, σέφου πὼς εἶσαι μιά φτωχιά ξενοδουλεύτρια, δέ... Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ!... Καὶ πὼς θὰ τὸν πάρῃς τὸ γιὸ τοῦ Βασιλιά;... Τί εἶσαι σύ!...

— Ἀρχόντισσα! ἔκανε ἡ κόρη της καὶ τὰ μάτια της ποῦ εἶταν ἴσια, ὠραία, σὰ νὰ χόρισαν, νὰ στρίβωσαν.

"Αλλο τοῦτο πάλι!... Σὲ καλὸ μάς!... Μὰ βρε παιδί!... γιὰ στάσου... γιὰ βάλε μὲ τὸ νοῦ σου... Μιά ξενοδουλεύτρια εἶσαι, μιά φτωχιά! Ἐμένα ρούχα πλένεις καὶ κουβαλᾷς νερό καὶ ξύλα! Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο κάνω.

"Ο πατέρας σου εἶταν σκαφτιάς!

— Ὅτι καὶ νάταν!... Ἐγὼ εἶμαι ἀρχόντισσα!...

— Ἐσύ!... Μωρή ἐσύ τώρα ἤρδες κατασκοτωμένη ἀπ' τὴν πλῆσιν...

"Η κόρη δὲ μίλησε. Μὲ γυρισμένο τὸ κεφάλι πρὸς τὸ παράθυρο καὶ μὲ μισοκλειστά μάτια ἔμεινε.

"Η μάνα της τὴν κοίταξε, τὴν κοίταξε καὶ εἶπε μετὰ μὲ ἄλλον τόνο, ἥσυχο:

— Κάμε, κόρη μου, ὅπως θέλεις!...

"Απὸ μικρὴ ἡ Λενιώ εἶχε αὐτὴ τὴ λῶσα νὰ λέει πὼς θὰ πάρῃ ἄντρα τὸ γιὸ τοῦ Βασιλιά. Καὶ δὲν τόλεγε μόνο στὶς φίλες της, ἀλλὰ σὲ ὅλους, σὲ μεγάλες κοπέλλες, καὶ σὲ γυναῖκες ἀκόμα. Τὰ παιδιά, καὶ τὰ κορίτσια τὴν περγελοῦσαν, ἀλλ' αὐτὴ τὴ δουλειά της! Ὅθι ἔπαινε τὸ γιὸ τοῦ Βασιλιά τῆς Ἑλλάδας!... Ἡ μάνα της προσπαθοῦσε νὰ τὴ φέρῃ στὰ καλὰ της καὶ τῆς ἔλεγε:

— Βρε παιδί μου, γιατί γίνεσαι ρεζίλι μαυτὰ πού λές; Τὸ βασιλόπουλο θὰ πάρῃς;... Δὲ βλέπεις τὴ φτώχεια μας, τὴν καταντία μας!... Δὲ νοιώθεις τί εἶσαι;

— Ἀρχοντοπούλα!...

— Ὅθι πάω τὸ σάρομα ἂν τὸ ξαναπείς!...

Καὶ ὅμως ἡ κόρη της τὸ ξανάλεγε καὶ ἄς ἔπαινε καὶ τὴ σκούπα. Εἶχε δει μάλιστα καὶ τὸ γιὸ τοῦ Βασιλιά στὸν ὕπνο της. Τὸν εἶδε πῶς σ' ἓνα ὠραῖο ἄλλογο νὰ ὁρᾷ πάνω της, νὰ τὴν ἀρπάξῃ, καὶ νὰ φεύγων ἔπειτα σὺν ὁσπασίᾳ!...

— Δὲ θὰ βρεῖ καλὸ κορίτσι, λέγανε πολλὲς γειτόνισσες. Ἀκοῦτε νὰ λέει ἀπὸ τώρα, ὅτι τὴν ἀρπάξανε...

Αὐτὴ ἡ μανία φάνηκε μὲ τὴν ἡλικία νὰ σβῇ. Καὶ ὅλοι τὴν εἶχαν λησιμονήσῃ ὅπως καὶ ἡ μάνα της. Ἀλλὰ νὰ πὼς σὲ μιά στιγμὴ ξαναπετάχτηκε. Ζοῦσε μέσα της κορυμμένη, δυνατὴ, ρωμαλέα.

Πέρασαν λίγα χρόνια ἀπ' τὴ βραδιά ἐκείνη. Τὴν κόρη στὸ διάστημα αὐτὸ, ἄλλοι τρεῖς τὴ ζήτησαν, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτοὺς ἀνέστη. Καὶ ξακολουθοῦσε νὰ δουλεύει, νὰ πλένει δηλαδή, νὰ σφουγγαρίζει καὶ νὰ κουβαλᾷ ξύλα, νερό. Ἡ μάνα της χτυπημένη ἀπ' τὴ λῶσα της κόρης της, καὶ ἀπελπισμένη ἔφυγε ἀπ' τὸν κόσμον ἓνα

ξημέρωμα, ἀφοῦ ἔμεινε λίγες ἡμέρες ἄρρωστη. Καὶ ἡ κόρη ἔμεινε μόνη, χωρίς προστατὴ κανέναν. Τὴν ἀγαποῦσαν ὅμως, γιατί εἶταν καλὴ, ἡσύχη, τίμια, δὲν εἶχε πολλὰ λόγια καὶ ἔκανε τὴ δουλειά της ὅπως ἔπρεπε. Καὶ γιατί δὲ δεχόταν νὰ παντρευτῇ τῷ ἑαυτῇ ὅλη ἡ μικρὴ πόλη. Ἡ μάνα της τὸν πόνο της αὐτὸν τὸν εἶχε καὶ παντοῦ: ὅπου στεκόταν αὐτὸ ἔλεγε. Σὲ πολλοὺς φανόταν παρῆγενο, πὼς ἡ Λενιώ εἶχε αὐτὴ τὴ λῶσα. Τὴ βλέπετε φρόνησι, μὲ τὰ λόγια μετοημένα. Ἡ ματιά της δὲ φανέρονε βλακεία, ἀλλ' ἴσα ἴσα ἔλαμπε ἀπὸ ἔξυπνάδα. Εἶχανε δίκαιο. Ἐταί εἶταν ἡ Λενιώ. Ἀλλ' ὅταν καμμιὰ γυναῖκα ἀνάφερνε τὸνομα τοῦ βασιλόπουλου, καὶ τότε ναν ἐπὶ τοῦτο, μιλοῦσαν γι' αὐτὸ πάντα, σιγὰ σιγὰ ἀλλὰ, ἡ Λενιώ τὸν ματιῶν της χαμήλωνε πολὺ, σχεδὸν ἐξορνε, καὶ ἀρχίζει τὰ ὡσαύτως τὸ βασιλόπουλο. Τὸνομα αὐτὸ εἶταν καὶ πού της ἐκείνη δανε τὸν ὄργανισμό, ἡ φρονιμάδα ἔφευγε καὶ ἡ λῶσα, ἡ κατὰ τὴν ἡ τρέλλα, κυριαρχοῦσε.

Μιά μέρα μιά εἰδήση ἦρθε στὴ μικρὴ πόλη, ποῦ τὴν ἔκανε αὐτὸ καίτοι. Θὰ γινόταν πόλεμος! Ὁ στρατὸς τῆς Ἑλλάδος μαζεύονταν στὰ σύνορα. Καὶ τὰ σύνορα δὲν εἶταν καὶ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴ μικρὴ Τουρκοκρατημένη πόλη. Καὶ οἱ Τούρκοι ἔστειλαν στρατὸ.

Κάθε μέρα σχεδὸν στρατὸς περνοῦσε.

"Ενα πρῶτ' ἔγινε γνωστὸ, πὼς ἄρχισαν οἱ μάχες. Οἱ κάτοικοι ἔπαθαν νευρικὰ ταράχη. Ἦθελαν νὰ μάθουν τί γίνεται, ποῖν τὸν κοῦν, νὰ τρέξουν ἔξω νὰ μιλῶσιν, ἀλλὰ κρατιόντουσαν καὶ ἔμεναν τὸν ἥσυχο, πὼς δὲν τοὺς ἔμελλε.

"Ἐβλεπαν τοὺς λίγους Τούρκους ποῦ τὴν μικρὴ πόλη, νάνε ἑξαγριωμένοι καὶ νάπορεύονταν νὰ χωρτῆσουν καὶ τοὺς πιο γνωστοὺς τοὺς...

"Η Λενιώ περισσότερο ἀπ' ὅλους εἶχε ταράχη. Καὶ τώρα πρῶτ' φορά ἔκανε ἀνάποδα τῆς δουλειᾶς της. Ὁ νοῦς της ἔτρεχε στὰ μάχες ὅπου, καθὼς εἶχε γίνῃ γνωστὸ, βρισκόταν καὶ τὸ βασιλόπουλο. Καὶ ὅλο γι' αὐτὸ ἔλεγε τώρα...

— Τώρα τὴν ἔπιασε ἡ τρέλλα γιὰ καλὰ, λέγαν μετὰ τοὺς τὴν γυναῖκα.

Καὶ οἱ εἰδήσεις τὸν μαζὶν ἔρχονταν ἀφθονες, καὶ δόσεις διάφορες τοῖς γιόρτζιαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι.

Μιά μέρα ὁ ἄνεμος τοὺς ἔφερε ἀπὸ μακριὰ βροχὰ μεγάλων κανονιών. Κ' ἔπειτα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες ἔρχονταν πυκνοὶ οἱ χροῖτοι αὐτῶν τὸν κανονιών. Ὅλα ἔπαυσε στὴ μικρὴ πόλη, πὼς οἱ Τούρκοι εἶχαν ὑποχωρῇ ἀπ' τὰ σύνορα καὶ τώρα γινόταν ἄλλη μάχη μεγάλη.

"Η Λενιώ ἀπὸ μέρους δὲ μύθοις νὰ κρατῇ καὶ κατὰ ἄρρωστη. Μὲς στὸ καλοῦστο πῆγαναι καὶ αὐτοὺς γυναικὲς καὶ τῆς ἔφεραν γάλα, ψωμὶ καὶ εἰδήσεις, ὅπως θάσαν. Κι αὐτὴ ὅλο ρωτοῦσε νὰ μάθῃ, νὰ μάθῃ. Καὶ ὁ πυρετὸς τὴν ἔκαιε...

Τὴν τετάρτη μέρα εἶδαν τοὺς Τούρκους ταραγμένους νὰ πηγαίνουσιν. Ἐμαθάν καὶ πὼς τὸ βράδι φημι ἀρκετοί. Οἱ βρόντοι τὸν κανονιών δὲν ἔρχονταν αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἥσυχια. Σὲ λίγο διαδόθηκε, πὼς οἱ Τούρκοι νικῆθηκαν καὶ σκορπίστηκαν.

Σαφηνὰ τὰ μαγαζιά κλείσανε γρήγορα, βιαστικά καὶ οἱ δρόμοι ἔρημοσαν. Ἐνα μπαλκόνι Τούρκων μῆνι στὴν πόλη. Δὲν ἔμεινε πολὺ, ἔσπασε μερικὰ μαγαζιά, ἔπαυσε πρῶματα, ψωμὶ, τυριά, κέικες, χυλὸς οἱ σαρμὲς σκουπιδιῶν ποῦ τὰ σηκώνει καὶ τὰ τρέχει δυνατὸς ἄνεμος...

Λιγοστοὶ κάτοικοι βγήκαν στοὺς ἔρημους δρόμους. Νὰ ὅμως καὶ χωριάτες φάνηκαν τρέχοντας:

— Ἐρχονται! φώναζαν...

— Ἐρχονται! ἀντιλαλεῖ ὅλη ἡ μικρὴ πόλη.

Καὶ μὲ μῆας οἱ δρόμοι γεμίζουν κόσμο, ποῦ μὲ φωνές, ζητωκραυγὲς διευθύνεται ἔξω ἀπ' τὴν μικρὴ πόλη...

"Η Λενιώ εἶχε μείνει μόνη. Οἱ γυναῖκες ποῦ πῆγαναι καὶ τὴ συντρόφευαν, εἶχαν χαθεῖ.

"Ακούγε τὴν ταράχη, τίς φωνές. Καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ νὰ μάθῃ. Ἀλλὰ πὼς νὰ ἔκανε; Μὲ τὰ μάτια στὸ παράθυρο, στὸ φῶς ποῦ ἔμεινε νάθῃ κανεῖς. Καὶ εἶταν μιά μέρα ἔξω. Ἐβλεπε τὸν ἥλιο νὰ φωτίζει τὰ σπίτια, τὸ δέντρο, ποῦ εἶταν ἀντίκρου, τὰ περὶ καὶ νὰ πετοῦνε, νὰ περνοῦν γρήγορα, κιάκουες τὴ βουὶ τοῦ αἵματος. Ἀλλ' ἡ βουὶ χάθηκε σιγὰ, σιγὰ, ἔσβησε. Σιωπὴ. Ἐπὶ τοῦ παντοῦ ἡσυχία. Κιλάδημα πουλιοῦ...

Περίμενε. Τὰ μάτια της ὁ ὕπνος τὰ κλείσει γιὰ μιά στιγμὴ καὶ τὴ μάνα της νὰ μπαίνει ξεμαλλιάρα:

— "Ελα, ἔλα σῆχω, καὶ εἶνε ἡ ὥρα τῆς δουλειᾶς, τῆς εἶπε.

Ξύπνησε. Ἦσυχια στὸ δρόμο. Οἱ φωνές τὸν πονοῦν μῆνι. Πάσανε καὶ τὲς. Τώρα τίποτα...

Πάλι τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Τώρα ὅμως εἶδε νὰ μπαίνει κάποιος νέος μὲ χρυσὰ ρούχα! Τὸν γνώρισε. Εἶταν αὐτός, αὐτός. Ὁ πρῶς τὴν πλησίαζε, ἐνῶ αὐτὴ μένει ἀκίνητη, σὺν παρὰ τὴν καὶ αὐτὴ καὶ τὴ φίλει στὸ στόμα.

Ξύπνησε μὲ μῆας ὅλο ταράχη.

Τώρα σὰ νάκουσε μιά βουὴ νάχρεια! Ναί, ναί, τὴν ἀκούει καλὰ, ἔρχονται πάλι!

Καὶ ἡ βουὴ πλησίαζε, πλησίαζε, γινόταν δυνατώτερη...

"Η πόρτα ἀνοίξε ξαφνικά καὶ δύο γυναῖκες ἀπ' ἐκεῖνες ποῦ τὴν

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἐπαγγελομένων τὶ «I' emmes Fortes». Ἐκεῖ πάντοτε ὕψος ἀπασχολημένων. Προσποιεῖται ὅτι δὲν προσέχει κανένα, ἀκόρως γιὰ νὰ ἔχη τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσέχη περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἐνας τύπος παρ' ὀλίγον ὠραῖος. Ἐνῶ εἶναι θαυμάσια χαρακτηριστικά καὶ κατατομὴν καλλίγραμμα, τῆς καὶ ἡ ἐκφρασίς, εἶνε σταματημένο τὸ ὄφρος της καὶ τὸ βλέμμα της σὲ σημείον μονότονον. Τὰ μάτια διακρίνει κανεῖς ὅτι εἶναι ὠραία, ὅταν δὲν τὰ ἔχει σχεδὸν κλειστά, προσποιουμένη μωπλίαν πολὺ μεγαλειτέραν ἀπὸ ὅτι εἶναι. Πολὺ κομψὴ σιλουέττα ἡ τουαλέττης της, σίμα κατατεθὲν κομψότητος διακεκριμένον Παριζιάνικον στυλ. Τὸ ἄκρον αὐτοῦ τοῦ στυλ. Ἀποφεύγει ὅτι ἐπὶ τὸ κλειστόν μονοῖζει εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ στυλίστικον μέγαλον της.

Δ' Ἰντζαν.

*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐκτίκτως ἐπιτυχὴς ὁ δοθεὶς προχθὲς χορὸς εἰς τὸ «Ντελὶς» ποῦ τὴν προστάσαν τῆς προσεβόλησεν τῆς Γερμανίας βαρὼννης Φὼν Σέν.

Ὅλη ἡ κρέμα τῆς κρέμας τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας παρεμυθῇ.

Τουαλέττες θαυμάσιες φαντασμαγορικῆς σὲ χρώματα παστὲλ, ῥοζ, σμῖν, κίτρινο, φουρκί μιντ-νέ-ρο, βερυκοκί, ἀπὸ ζορζέτ, κρη-νέ-σιν, δαντέλλα λαμὲ, μουσελίνας, harp, l'ins κρη-νέ-σιν. Μεταξὺ τὸν ὄρωστρον ἡ κ. Α. Χωρὲμ τουαλέττα φορὲ, ἡ κ. Βομὲ Μεταξὺ δαντέλλα ἀσημένια σὲ φουρκὸ φρεξ, καὶ καὶ ἀπὸ ῥομῖνα, κ. Ρεσίνα βιεγρὸ λαμὲ, τυμπάν ὁμοιο, καὶ σὰς μὲ παρὸ, ἡ ὄνις Καμάρα ἄσπρο περὶ.

"Η θαυμασιώτερη τουαλέττα ἦτο τῆς κυρίας Λαζάρου, λευκὴ κετημένη μὲ ἄσπρη, ἡ κ. Ναοὺ μὲ μαύρη καὶ λευκὴ δαντέλλα.

"Ενα ἔμπρηχο παστὲλ ἡ κ. Κογιερίνα, ὄρωστρον ἡ δὲ Μίνα Σκουρὲ τουαλέττα ρὸς, κομψὴ ἡ τουαλέττα τῆς κ. Ἀθανασιάδης καὶ-σὲ-ἡ κ. Ἀργυροπούλου μαρὸν τουαλέττα.

Καὶ μὰ Παριζιάνικη ἐμφάνισις τῆς δῆδος Μαρίκας Ἀντωνοπούλου τουαλέττα μπλε ροῦα ζορζέτ, μαντὼ κομψότατον μὲ γυνὲς ὁσπασί.

Καὶ οἱ κ. Α. Ναοὺ, Χωρὲμ, Τσιτσιλιάνος, Δελιγιώργης, Ἀθανασιάδης, Μεταξὲς, Σινδίκας, Μαρίνος.

"Η κ. Σ. Σταῖκου τουαλέτταν κομψὴ μαύρη, ἡ κ. Σκαρμαγιά ἐπίσης.

Μερικὲς πρόσθετες τουαλέττες ἀπὸ τίς κοῦρσες: ἓνα θαυμάσιον σῖλον ἡ δὲ Ρόστοβιτς ἀπὸ κρη-σπεσιὰλ μπλε-ροῦα γαρνιρ-σμεν κόκκινον, καπέλλο, ἴδιος συνδυασμός.

"Η ὄνις Ἀλὲς Δημητριάδου τουαλέττα τριχαρομένη ἀπὸ κρη-νέ-σιν ποῦντ βερ-ζάντ καὶ μαντὼ ἴδιο, καπέλλο ἀπὸ κορδέλλα θαυμάσιον.

Ἐκτίκτως κομψὴ καὶ ἰδιότυπὴ ἡ τουαλέττα τῆς δῆδος Γ. Ἀγέιστου ἀπὸ φουρκὴ λευκὴ καὶ «παννὸν» ἀπὸ φουρκὴ ἐμπρημὲ μὲ σὰς. Μεγάλῃ καπελὶν λευκὴ μὲ σὰς λουλούδια.

"Ενα Παριζιάνικον μοντέλλο γιὰ τὸ ὅποιον κατηναλῶθῃ πολὺς θαυμάσιος ἦτο μῆας θελκτικῆς ρομαντικῆς κρη-νέ-σιν μπλε μαρὶν ἐμπρημὲ μὲ μεγάλῃ λουλούδια κόκκινα καὶ ἄσπρα, γαρνιρ-σμένη μὲ κρη-νέ-σιν μπλε-ροῦα, γόβες ὁμοιοχρωμῆς, καπέλλο μικρὸ ἀπὸ καστόρι καὶ ψίθα μπλε καὶ κόκκινον.

— Ζηροτάτη χορευτικὴ μαστίχα παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἀγέ-ιστου ἀπὸ φουρκὴ λευκὴ καὶ «παννὸν» ἀπὸ φουρκὴ ἐμπρημὲ μὲ σὰς. Μεγάλῃ καπελὶν λευκὴ μὲ σὰς λουλούδια.

"Ενα Παριζιάνικον μοντέλλο γιὰ τὸ ὅποιον κατηναλῶθῃ πολὺς θαυμάσιος ἦτο μῆας θελκτικῆς ρομαντικῆς κρη-νέ-σιν μπλε μαρὶν ἐμπρημὲ μὲ μεγάλῃ λουλούδια κόκκινα καὶ ἄσπρα, γαρνιρ-σμένη μὲ κρη-νέ-σιν μπλε-ροῦα, γόβες ὁμοιοχρωμῆς, καπέλλο μικρὸ ἀπὸ καστόρι καὶ ψίθα μπλε καὶ κόκκινον.

— Ζηροτάτη χορευτικὴ μαστίχα παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἀγέ-ιστου ἀπὸ φουρκὴ λευκὴ καὶ «παννὸν» ἀπὸ φουρκὴ ἐμπρημὲ μὲ σὰς. Μεγάλῃ καπελὶν λευκὴ μὲ σὰς λουλούδια.

"Ενα Παριζιάνικον μοντέλλο γιὰ τὸ ὅποιον κατηναλῶθῃ πολὺς θαυμάσιος ἦτο μῆας θελκτικῆς ρομαντικῆς κρη-νέ-σιν μπλε μαρὶν ἐμπρημὲ μὲ μεγάλῃ λουλούδια κόκκινα καὶ ἄσπρα, γαρνιρ-σμένη μὲ κρη-νέ-σιν μπλε-ροῦα, γόβες ὁμοιοχρωμῆς, καπέλλο μικρὸ ἀπὸ καστόρι καὶ ψίθα μπλε καὶ κόκκινον.

— Ζηροτάτη χορευτικὴ μαστίχα παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἀγέ-ιστου ἀπὸ φουρκὴ λευκὴ καὶ «παννὸν» ἀπὸ φουρκὴ ἐμπρημὲ μὲ σὰς. Μεγάλῃ καπελὶν λευκὴ μὲ σὰς λουλούδια.

"Ενα Παριζιάνικον μοντέλλο γιὰ τὸ ὅποιον κατηναλῶθῃ πολὺς θαυμάσιος ἦτο μῆας θελκτικῆς ρομαντικῆς κρη-νέ-σιν μπλε μαρὶν ἐμπρημὲ μὲ μεγάλῃ λουλούδια κόκκινα καὶ ἄσπρα, γαρνιρ-σμένη μὲ κρη-νέ-σιν μπλε-ροῦα, γόβες ὁμοιοχρωμῆς, καπέλλο μικρὸ ἀπὸ καστόρι καὶ ψίθα μπλε καὶ κόκκινον.

— Ζηροτάτη χορευτικὴ μαστίχα παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἀγέ-ιστου ἀπὸ φουρκὴ λευκὴ καὶ «παννὸν» ἀπὸ φουρκὴ ἐμπρημὲ μὲ σὰς. Μεγάλῃ καπελὶν λευκὴ μὲ σὰς λουλούδια.

"Ενα Παριζιάνικον μοντέλλο γιὰ τὸ ὅποιον κατηναλῶθῃ πολὺς θαυμάσιος ἦτο μῆας θελκτικῆς ρομαντικῆς κρη-νέ-σιν μπλε μαρὶν ἐ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

«Η Αικατερίνη και ο Ρουτζιέρι. — Η προφητεία περί του θανάτου της. — Μικρήν του Αγίου Γερμανού. — Ο μοιραίος ιερέυς. — Τα μεταθανάτια μικρήν του Ρουτζιέρι.

Ποιός δεν έδιδε το ύπεροχο ίπποτικό αντιστόχημα του 'Αλεξάνδρου, πατρός, την ποιητικωτάτην και αίσθηματικωτάτην «Βασίλισσαν Μαργώ»; Ποιός δεν λυτήθηκε, διαβάτοντάς το, για το τραγικό τέλος του Δελαμόλ και του Κοκονά; Και ποιός δεν εξηγήθη εναντίον της κακούργου και θρησκομανούς Αικατερίνης των Μεδίκων, εξ αιτίας της οποίας έχυθησαν στη Γαλλία ποταμοί αίματος; Η Αικατερίνη λοιπόν των Μεδίκων, η αμυσταγής βασιλομήτωρ, έδινε μεγάλη σημασία στις προφητείες. Γι' αυτό τον λόγο είχε μαζέψει στην αυλή, διαφόρους αγύρτας και τυχοδιώκτες, αστρολόγους και μάντιες. Για το παρμικό συμβουλευτικό αυτός και δεν έκαμνε το ελάχιστο χωρίς να ερωτήσει τας διαθέσεις της τύχης ή των αστέρων. Περισσότερο όμως της εμπιστοσύνης της απ' όλους αυτούς ήταν ο πονηρός Φλωρεντινός αστρολόγος Κόσμιος Ρουτζιέρι, ο οποίος κατόρθωνε να την ευχαρίστη πάντοτε και να τα καταφέρνει θαύματα.

Μιά μέρα η Αικατερίνη των Μεδίκων ζήτησε να μάθι απ' τον Ρουτζιέρι τον τόπο στον οποίο θα πέθαινε. Ο Ρουτζιέρι συμβουλευμένη προσεκτικά τὰ άστρα και κατόρθωσε να εξακριβώσει και το μυστήριον αυτό. Έδήλωσε λοιπόν στην Αικατερίνην ότι θ' απέθνησκε πλησίον του Αγίου Γερμανού. Η Αικατερίνη ακούσασα την προφητείαν αυτήν εφρόντισε να εγκαταλείψει άμέσως τὰ ανάκτορα του Κεραμεικού, τὰ ἐν τῇ ἐνορίῃ του Αγίου Γερμανού του Ωρεορά ευρισκόμενα, και να εγκατασταθῇ εἰς ἄλλο μέγαρον. Δεν περιουρίσθη όμως μέχρις αὐτοῦ ἡ δεισιδαίμων Αικατερίνη, ἀλλὰ ἐφρόντισε ἐπὶ πλέον, να κτίσῃ ἰδικὸν τὴν ἀνάκτορον, μακρὸν τοῦ Αγίου Γερμανού, ὥστε ν' ἀποφυγῇ με κάθε τρόπον τὴν προφητείαν τοῦ Κοσμίου. Εἰς τὸ ἀνάκτορον αὐτὸ ἡ Αικατερίνη ἐξέτισε ἐπὶ 14 ἔτη, φροντίζουσα νὰ μὴ ἀπομακρυνεῖται αὐτοῦ. Εἰς τὸν Κεραμεικὸ δὲ δὲν ἐπάτησε πλέον, τὸ πῶς τῆς οὔτε μιά φορὰ.

Το 1589 ἡ Αικατερίνη προσεβλήθη ἀπὸ πυρετοῦς. Οἱ γιατροὶ ποὺ τὴν ἐνοσηλεύαν ἀρχίσαν στὸ τέλος νὰ φοβούνται γιὰ τὴ ζωὴ τῆς, ἀλλ' αὐτὴ ἦταν ἐντελὴς ἡσυχῆς, πιστεύουσα εἰς τὴν προφητείαν τοῦ ἀστρολόγου Κοσμίου. Ἡ κατάσταση τῆς ὅμως ἐχειροτέρευε καὶ ἀναγκάστηκε τέλος νὰ ζητήσῃ ἕνα ἱερέα γιὰ νὰ τὴν ἐξομολογήσῃ. Ἐκλήθη πράγματι ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας. Ἡ Αικατερίνη βεβαία ὅτι εἶνε ἀδύνατον ν' ἀποθάνῃ ἐφ' ὅσον ευρίσκειται ἐξω τῆς περιοχῆς τοῦ Αγίου Γερμανού, διέταξε νὰ ὀδηγήσουν τὸν ἱερέα στὸ δωματίον τῆς. Ὁ ἱερεὺς εἰσῆλθε.

— Πῶς λέγεσαι, ἅγιε Πάτερ; τὸν ρώτησεν ἡ Αικατερίνη μ' ἐξασθενημένη φωνή.

— Ἅγιος Γερμανός, ἀποκρίθηκε ὁ ἱερεὺς, τοῦ ὁποίου πραγματικῶς αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα.

Ἡ Αικατερίνη ἀκούσασα τὸ ὄνομα αὐτὸ κατελήφθη ὑπὸ φοβῶδους τρόμου. Κρῆδος ἰδρώτας τὴν ἔλουσε. Κατελήφθη ἀπὸ σπασμούς και ἐξεπύρηνσε μετ' ὀλίγα δεινερὸλεπτα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱερέως! Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ τέλος τῆς Αικατερίνης των Μεδίκων. Καὶ ὁ ἀστρολόγος ὅμως Ρουτζιέρι ἐδεινοπάθησε μετὰ θάνατον. Ἀποθνήσκων ὅμως ὁ πονηρὸς Φλωρεντινὸς ὁμολόγησε πῶς ὅλες τὸν αἱ προφητείες ἦσαν ψεύτικες και πῶς ἐξαπατοῦσε τοὺς πάντας και αὐτὴν τὴν Αικατερίνην των Μεδίκων. Ἐπίσης ὁμολόγησε πῶς οὔτε στὸ Θεὸ ἐπίστευε, οὔτε στὸ Διάβολο! Κατόπιν τῶν ὁμολογιῶν του αὐτὸν ἐθεωρήθη ὡς ἀγύρτης και κακούργος. Καὶ ἐνὼ εἶχε ἀποθάνει πλέον ἐν τοῖς τοῖς ἐσοῦσαν ἰὸ πῶμα του μέχρι τῆς ἀγγόνης και τοῦ ἐκρέμασαν, πρὸς σωφρονισμὸν παντός ἄλλου ἀγύρτου και τυχοδιώκτου.

ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ

Οἱ Ἀραπάδες διηγοῦνται τὸν ἐξῆς μῦθον γιὰ τοὺς μεθύουσες. Μιά φορὰ ὁ διάβολος παρουσιάστηκε σ' ἕναν ἄνθρωπο και τοῦ εἶπε:

— Ἦθθα γιὰ νὰ σὲ πάρω. Ὡστόσο ὅμως μπορὸ νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ, ἂν χάμης ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία ποὺ θὰ σοῦ πῶ:

Νὰ σκοτώσῃς ἢ τὸν πατέρα σου, ἢ τὴν ἀδελφὴ σου ἢ νὰ μεθύσῃς. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν κούτος. Σκέφτηκε λοιπὸν καὶ εἶπε:

— Τὶ νὰ κάμω; Νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα μου; Εἶνε τρομερὸ κακούργημα!... Νὰ σκοτώσω τὴν ἀδελφὴ μου; Ἐπίσης... Ἄς πῶ καλύτερα κασιὶ καὶ ἂς μεθύσω...

Ἦπνε λοιπὸν, ἐμέθυσε καὶ τοὺς ἐσκότωσε και τοὺς δύο!...

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Γυναῖκες, ποὺ διαλέξατε στολίδι σας τὴν εὐσπλαχνία και τὴν ἀγαπὴν. Ὅπου διπλὸ σφοδρὰτε φεγγοβόλημα Κι' ὅπου διπλὴ ἐμμορφία σὰς περιχύνει.

Σὰν τῆς Ἰεριχοῦς τὰ τριαντάφυλλα Μὲς' εἰς τὸ εὐαγγέλιον μοσχοβολάτε, Καὶ πίστεως καὶ ἀγάπης λόγῳ ἀνίσταται, Τῆς ἀπιστῆς καρδιάς μου τῆς μύλατε!

Κάτου ἀπ' τὰ κέδρα τοῦ Λιβάνου ἰσκιώνεστε, Ἀρσίζεσθε στὸ ρέμμα τοῦ Ἰορδάνη, Στὸν ἔρωτα τοῦ Ἰησοῦ τὰ νιάτα σας Τὰ καίτε ἀγὰν σὰ σμόνα και λιβάν!

Ν' ἀκούτε τὰ μεγάλα Του μαθήματα, Ἐνας ὁ πόθος, μία ἡ δουλειά σας, Μὲ μὴν' ἀλείρετε τὰ χροῖατα πόδια Του και τὰ τυλίγετε μετὰ τὰ μαλλιά σας.

Ἐσάνοι στὸ Στανὸ ποὺ ἐξεμυρνούσανε Ἐκλάψατε τὰ κλάμματα δαίμα τον Ψηλὰ στὸν οὐρανὸν ὁ ἥλιος ἔβρινε, Κ' ἡ ὄμη σας ἐχλόμαιν' ἐδῶ καίτοι.

Ὅταν ἀναστῆναι ἀπὸ τὸ μνήμιον Τὸ Ὁ Κόριος ξανάλαμψε στὴν γαῖα, Στεῖτε εἰσαπὸ τὰ πλὴ ἀκριβὰ του κίονα Ποῦ ἐστάθησε ἀπὸ πρωτομωρῆς!

Ὁ θυγατέρες τῆς Σιών ἀθάνατες, Τὴ δόξα τοῦ Κυρίου στεφανομένης, Σὰς ἀγαπᾷ, γιατί καὶ ἂν εἰσθε ἄνωγες Μένετε πάντ' ἀνθρώπωνι πλάσμεναι!

Γιατὶ θαρρὸ πῶς μέσα στὸ Θεάνθρωπο Ποὺ κίθε σας ἀγάπην ἔχει πάρει, Δὲν προσκυνᾷτε τοῦ Θεοῦ τὴ δύναμι; Ὅπως τ' ἀνθρώπωνι νοιώθετε τὴ χάρι.

Γιατὶ θαρρὸ πῶς ἀπ' τὰ θεῖα λόγια Του Σὰς φτάνει ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του μὴ Κ' ἡ ἐρημὸς μαζὶ του εἶνε λιμασμένη; Ἀπ' τὸν οὐρανὸν τοῦ Πατρὸς Του θύει.

Γιατὶ θαρρὸ πῶς ὅλη τὴ λατρεία σας Ποὺ κοῦβετε μέσ' στὰ λευκὰ σας στῆσι Τὴν κοῦβετε γιὰ κείνον ποὺ σταυρώθηκε Παρὰ γιὰ κείνον ὅπου ἀνστήθηκε.

Ὅπως ἐστέ ἐκίνατε τὸν ἀνθρώπου Θεὸν νὰ λήψῃ μέγας ἐδῶ καίτοι. Μαγδαληνὴ, Μαρία! Ὁμοῦστερ! Ἐσὺ, ἐσ' εἶσαι ἀπὸ τὰ θαύματα του!

Καὶ πλὴν καθάρα ἡ δόξα του ξανόχρωμα Σ' ἕνα μονάχα σιγαλὸ σας δάκρυ. Παρὰ στὸν Ἀποστόλον τὰ χροῖατα, Παρὰ στὴν οἰκουμένη ἀπ' ἀρχὴ σ' ἀρχή!

Κωστής Παλαμάς

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἀπ' τὸ κανάλι οἱ πάσσαρες μετὰ πλώτα παντὶ γυρίζουν πρίμα, Μὰς φέρνουν τὰ ζαυθινὰ λουλούδια τάχα, τὰ πέρασμά τους γλῶσαν καὶ ἔσένα, πικρὸ κῆμα!

Καὶ πὶο καλοπυθίμνητα και πὶο φανταχτερά καὶ ἀπὸ τὰ κῆμα, Πάσσαρες γοργοπόλεμες, μὰ τὰσπρα σας φτερά, Μὰς φέρνετε τὰ γόρια μας ἀπ' τὴ μεγάλη Ἀθήνα.

Κι' ἀνοίγετε, λιαχτιά, χλωρά, φροντίζετε πασκαλιές, τοῦ πόθου ἡ σκόλη; και σείετε τὰ μαντύλια σας ἀνέρε, λιγερές; παραμονεύουν ὁ ἔρωτες; ἐτοιμασθῆτε, μῆλοι,

τὸ καλοκαίρι μῆοις; προσμένουν οἱ ἄμμουδές και τὰ πριμάρια, ποὶν ἐμπίς, ἄδην χειμῶνι, νὰ γίνον ἐκκλησιές;

οἱ ἐρωτευμένοι λειτουργοὶ και τὰ φιλιὰ τρωπάρια. (Ὁ: Καίτοι τῆς Αἰμ. οὐάλασσας) Κωστής Παλαμάς

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΣΤ'

Ὁ λαὸς ἐν συναγερμῷ. — Ὁ Βασιλεὺς κλαίει. — Ἡ αὐτοθυσία τῶν βασιλικῶν φρουρῶν. — Ἡ Ἀνάκτορα λεηλατοῦνται. — Αἱ Κυρίαὶ τῆς Τιμῆς και ὁ ὄχλος. — Μία νύξ αἵματος. (Τοῦ Γάλλου Ζαν Μαρνὰ)

ΚΑΤΑ τὰ μεσάνυχτα τῆς 10 Αὐγούστου τὰ τύπανα χτυποῦσαν μετὰ λύσσα προσκλητήριο τοῖς δρόμοις τοῦ Παρισιῦ ἀπὸ ὅλες τῆς ἐκκλησίας ἐσήμαιναν οἱ κώδωνες τοῦ κινδύνου! Ἄνθρωποι μετὰ πυρὸς στὰ χεῖρα ἔτρεχαν ἀπ' ὅλες τῆς μεριεῖς. Διακόσιοι βουλευτές τρέχουν βιαστικά στη Συνέλευση.

Τὸ κανόνι τοῦ συναγερμοῦ ἀρχίζει νὰ βροντᾷ καὶ οἱ κωδωνοκρούσεις διπλασιάζονται. Τὸ πλῆθος συγκεντρώνεται σὲ μεγάλους δρόμους, και, κατὰ τῆς τρεῖς τοῦ πρωῒ, ἀπειλὲς θανάτου ἐναντίον τοῦ βασιλέως και τῆς βασιλίσσης ἐστοιμίζονται ἀπὸ πολίτας, ποὺ ἡ ὄμη τους δὲν ἐγγυᾶται γιὰ τίποτε. Στὰ προάστεια χιλιάδες δολιχόμενοι ἀνθρώπων ἀναμένουν, ἐτοιμοὶ νὰ βολίσουν κατὰ τοῦ Κέντρου.

Ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος XVI ζεῖται ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ τῆς Διχαριστίης νὰ πάει πρὸς τὸν Κεραμεικὸ μὴ ἐπιτροπὴ πληρεξουσίων γιὰ νὰ τὸν προστατέψῃ. Μὰ οἱ πληρεξούσιοι δὲν εἶναι παρὰ διακόσιοι καὶ κανεὶς δὲν θέλει ν' ἀναλάβῃ μὴ τέτοια εὐθύνη. «Ἄς ἐρῇ αὐτὸς ἐδῶ...» λένε.

Στὸν Κεραμεικὸ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἡ ὁποία εἶχε ἀκούσει αὐτὴ τὴν τρομακτικὴ ὁλοβόλῃ, αὐτὲς τῆς φωνασικῆς, αὐτὲς τῆς ἀπειλῆς θανάτου, εἶχε κυριολεκτικῶς ξετρελαθεῖ ἀπὸ τὸν τρόμο! Ὁ βασιλεὺς ἔπεσε γιὰ μὴ σιγῇ ντυμένος στὸ κρεββάτι του, μὰ ἄδικαι ἐπροσπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Στὶς τέσσερες τοῦ πρωῒ σηκώθηκε ἐπιτηρηστικῶς και μετὰ τὴν περὶ τοῦ σταβρὶ βαλμένη. Τὰ μάτια του εἶναι φουσκωμένα καὶ ἔβλεπαν ὅλοι ὅτι εἶχε κλαίει. Στὶς πέντε ἡ βασιλίσσα ἐκάλεσε τὸν Ρέντερε, πληρεξούσιο σύνδικο τῆς Κομμῦνας και τοῦ ἐξήτησε τὴ γνώμη του περὶ ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ γίνῃ.

— Μοὶ φαίνεται ἀναγκαῖον, ἀπάντησε, ὅτι ὁ βασιλεὺς, ἡ βασίλισσα και τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας πρέπει νὰ καταφύγουν στη Συνέλευση.

Ποῖν ἡ ἀποφασίσει σχετικῶς ὁ Λουδοβίκος ἠθέλησε νὰ μάθῃ ἂν ὁ κίνδυνος εἶταν τόσο ἐπικείμενος, ὅσο τὸν ἐπίστευαν. Ἐβγήκε λοιπὸν στὴν αὐλὴ τῶν ἀνακτόρων. Ἀπὸ ἐκεῖ ἄκουσε μερικὲς κραυγές: Ζήτω ὁ βασιλεὺς!... μὰ γρήγορα τῆς ἐσκέπασαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐφώναζαν: Ζήτω τὸ Ἔθνος!... Ὁ Λουδοβίκος ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶταν συγκεντρωμένοι βασιλεῖς ὁλοκλήρως μετὰ λύγης. Μόλις τὸ πλῆθος αὐτὸ παρατήρησε τὸν βασιλέα οἱ κραυγές: Κάτω ἡ τυραννία!... Κάτω ὁ προδοτὴς!... ἐδυνάμωσαν. Δυὶ ὕπουργοι ποὺ εἶχαν μείνει στὸ ἀνάκτορον, μόλις ἄκουσαν αὐτὰ, ἔτρεξαν γιὰ νὰ ξαναφέρουν μέσα τὸ βασιλεῖα και, ἐν ἀνίχνῃ, νὰ τὸν προστατέψουν. Ἡ βασίλισσα στὸ μεταξύ εἶχε καταλήφθῃ ἀπὸ λυγμούς.

Μόλις ἐπέστρεψε ὁ βασιλεὺς, ἔφτασε ἕνας δημοτικὸς ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος ἀνῆγγελε ὅτι ἡ Κομμῦνα εἶχε ἀναταραχθῇ, ὅτι ὁ Μοντὰ, διοικητὴς τῆς Ἐθνοφρουρῆς, πιστὸς στὸ βασιλεῖα, εἶχε συλληφθεῖ και ὅτι τμήματα στρατοῦ εἶχαν ἐκκινήσει.

— Μὰ ἐπὶ τέλος τί θέλουν; ρώτησεν ὁ παριστάμενος ὑπουργὸς τῆς Διχαριστίης.

— Τὴν ἐκποσῆ τῆς δυναστείας, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος.

— Καὶ κατόπιν, τί θὰ γίνῃ; ρώτησε ἡ βασίλισσα.

Ὁ ὑπάλληλος ἐπεκρίθη χωρίς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Ρέντερε, ἀφοῦ ἐπιχείρησε ἀκόμα μὴ φορὰ νὰ πείθῃ τὸ βασιλεῖα νὰ καταφύγῃ στη Συνέλευση, ἀποφάσισε νὰ πάῃ μόνος του και νὰ ζητήσῃ ἀπὸ αὐτὴ νὰ τὸν προστατεύῃ.

Ἐντωμεταξὺ, στὸ Δημαρχεῖο, τὰ νέα μέλη τῆς Κομμῦνας, ποὺ ἐκλέγησαν ὅλος διόλου ἀντικανονικά και βιαστικά τὴ νύχτα, κατελάμβαναν τῆς θέσεις τῶν προκατόχων τους, οἱ ὁποῖοι τῆς ἐγκατέλειπαν χωρίς ἀντίσταση.

Ἡ πρώτη φροντίδα τῆς νέας Κομμῦνας ἦταν νὰ συλλάβῃ τὸν Διοικητὴ τῆς Ἐθνοφρουρῆς, τὸ Μοντὰ. Τὸν καταπορεύσαν ὅτι εἶχε διπλασιάσει τὴ φρουρὰ τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κεραμεικοῦ.

Στὴ Συνέλευση οἱ πληρεξούσιοι ἀρνῆθησαν στὸ Ρέντερε ν' ἀσφαλίουν ὁποῖδήποτε τὸ βασιλεῖα ἐνὸς ἡμέρας στὸν Κεραμεικὸ. Ὁ Ρέντερε ἐξαγορεύει και διέταξε τὴ φρουρὰ τοῦ ἀνακτόρου νὰ μὴ χυλιτῇ τὸ πλῆθος; ἀλλὰ νὰ τηροῖν σιγὰ ἀμύνοντες.

— Κι' ἂν μὰς ρέξουν, τὸν διέκοψεν ἕνας ἐθνοφρουρὸς, θὰ εἰσθε καὶ σεῖς ἐδῶ;

— Ναί, ἀπάντησεν ὁ Ρέντερε, καὶ ὅχι πῶς ἀπὸ τὰ κανόνια σας, ἀλλὰ στὴν πρώτη γραμμῇ γιὰ νὰ σκοτωθῶ πρώτος, ἂν πρόκειται νὰ χαθῇ κανεὶς σῆμα.

Ἐκεῖτα μπήκε στὸ θέατρο τοῦ Λουδοβίκου XVI ὅπου βρισκόταν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια και οἱ ὕπουργοι.

— Μεγαλειότατε, εἶπε, δὲν ἔχετε οὔτε λεπτὸ νὰ χάνετε. Ἡ Μεγαλειότης Σας μόνος μέσα στη Συνέλευση θὰ βρεθῇ ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ὁ βασιλεὺς ποὺ φαινότανε πολὺ καταβεβλημένος, σηκώθηκε και εἶπε στη βασίλισσα: Πάμε.

Ἡ συνοδεία ἐσηματίσθη. Ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ κεφαλῇ μετὰ τὸν Ρέντερε και μετὰ μερικὸς ἀξιωματικούς; ἡ βασίλισσα δίνοντας τὸ μῆλός τὸν Ντυμπου-σά, τὸν Ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν, κρατοῦσε ἀπὸ τὸ ἄλλο χεῖρ τὸν Δελφίνα (διάδοχο) καὶ ἀκολουθοῦσαν οἱ πριγκίπισσες καὶ οἱ πριγκίπες. Οἱ ὕπουργοι ἔκλειναν τὴν πομπή. Ἡ ἀκολουθία ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα ἀπόσπασμα τῶν Ἑλβετῶν φρουρῶν τοῦ βασιλέως καὶ ἀπὸ ἕν' ἄλλο τῆς Ἐθνοφρουρῆς. Μόλις ἔφτασαν στὸ περιστύλιο τῶν ἀνακτόρων, ὁ βασιλεὺς συλλογίστηκε τοὺς ἐγγενεῖς και τοὺς αὐλικούς οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει.

— Τί θ' ἀπογίνουν αὐτοὶ; ρώτησε.

— Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ὁ σύνδικος, ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς εἰν' ὀλιγοί, δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα τους καὶ ἔτσι θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν ἐλευθερία ἀπὸ τὸν κῆπο.

Ὅταν ἡ βασιλικὴ ἀκολουθία βγήκε ἀπὸ τὸν κῆπο ἡ ὄρα ἐσημαίνε ἑπτὰ στὸν Ἅγιο Γερμανό. Ἡ ἴδια καμπάνα ποὺ εἶχε δώσει τὸ σύνθημα τῆς σφαγῆς τοῦ Αγίου Βαρθολομαίου ἐσήμαινε τώρα τὸν ἐπικείμενὸ τῆς μοναρχίας. Τὰ φύλλα εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ πέφτουν. Οἱ κηπουροὶ τὰ εἶχαν σωρίσει σὲ διάφορα μέρη καὶ ὁ μικρὸς Δελφίνος διακέδαζε, σπρώχνοντάς τα μετὰ τὰ πόδια του στὰ πόδια τῶν πατέρων του.

Μὴ ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως ἦρθε πρὸς συνάντησιν τοῦ βασιλέως.

Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ πρόεδρος τῆς, ἡ Συνέλευσις εἶνε πρόθυμος νὰ ἐπιβλέψῃ διὰ τὴν ἀσφάλειάν Σας και προσφέρει σὲ Σας καὶ τὴν οἰκογένειάν Σας, ἐν ἄσπλῳ μέσα στους κόλπους τῆς.

Λίγα βήματα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Συνελεύσεως ἕνας ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ θέλησε νὰ ἐμπαισθῇ τὴν εἴσοδον τοῦ βασιλέως, ἐνῶ ὁ ὄχλος φώναζε: Κάτω!... κάτω! Ἐνας ἄλλος, πρὸ φανατισμένος φώναζε σχεδὸν κατὰ πρόσωπον τοῦ Λουδοβίκου:

— Τὶ διαβόλο τὸν πάνε στη Συνέλευση; Γιὰ νὰ τὴ βρομίσῃ;

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρῆς τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὸ χεῖρ και τὸν παρῆνε στὸ βασιλεῖα.

Μεγαλειότατε, εἶπε, νὰ ἕνας... εὐγενὴς ποὺ δὲ θὰ σὰς κάνει κακὸ.

Δὲν τὸν φοβᾶμαι, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος.

Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος σὰ συζητινέος ἀπὸ τὴν ὁδὴν τοῦ βασιλέως καὶ ἀπὸ τὴ θλιμμένη καλοσύνη ποὺ ἀντανάκλωσε τὸ πρόσωπό του, εἶτα νὰ τὸ χεῖρ του στὸ βασιλεῖα.

Σφίξ' το, εἶπε, θὰ σφίξεις τὸ χεῖρ ἐνὸς καλοῦ ἀνθρώπου. Μὰ δὲν παραδέχομαι νὰ πάῃ μαζὶ σου καὶ ἡ γυναίκα σου στη συνέλευση! αὐτὴ δὲν τὴν χρεαζόμαστε.

Μαρός σ' αὐτὲς τῆς βαναυσότητος ἡ Μαρία Ἀντοναίεττα ἐδάκρυε.

Ἐνας ἐθνοφρουρὸς, κάποιος ἀρδιασμένος, ἐπενέβη:

Μεγαλειότατε, εἶπε, μὴ φοβάστε! εἴμαστε καλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ δὲν θέλουμε νὰ μὰς προδίδουν. Νὰ γίνετε μόνος στὸ ἐξῆς καλὸς πολίτης.

Ἡ συνοδεία μπόρεσε τότε νὰ μῇ μεσ' στη συνέλευση. Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησε τότε διπλὰ στὸν Βεργύ, ποὺ προσέδρασε.

Ἦθθα, εἶπε ὁ Λουδοβίκος, γιὰ νὰ προσφιλῆς τὸ λαὸ ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἔργλημα εἰς βάρος τοῦ βασιλέως του. Σκέφθηκε ὅτι πῶθενά ἄλλο δὲν θὰ εἴμουν ἐν περισσοτέρῳ ἀσφαλείᾳ ἐδῶ.

Μπορεῖτε νὰ ὑπολογίσετε, Μεγαλειότατε, ὅτι μετὰ τῆς ὁρασηρῆς νὰ πεθάνουν ὑποστηρίζοντας τὰ δίκαια τοῦ λαοῦ και τὸ σύνταγμα.

Ἐνας πληρεξούσιος ἔκανε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἀπὸ τοῦτο στὴ Συνέλευση νὰ συνοδεύσῃ παρουσία τοῦ Βασιλέως. Παρεκάλειαν τὴ βασιλικὴ οἰκογένειαν νὰ περῇ στὸ θέατρο ὅπου συνήθως οἱ συνέτακτα κρατοῦσαν τὰ πρακτικά. Καὶ ἐπειδὴ ἔκανε πολὺ ἔσθη ἔφερον στοὺς αἰχμαλώτους (γιατὶ οἱ βασιλεῖς ἦσαν πρὸ αἰχμαλώτων) ἕνα καλὸν ῥοδάκινο, ποὺ ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς ἀρξάτο νὰ τὰ καθάριζεν μόνος του.

Ἐνῶ οἱ πληρεξούσιοι συνεβοῦσαν, οἱ αἰχμαλώτοι εἶχαν ἀρξάσει τὴν Πλατεία Λουδοβίκου XV (σημερινὴ Πλατεία Ὀμονοίας) Πυροβολισμοὶ ἀντηχηλάσαντο και τὸ αἶμα ὀρῶσε νὰ τρεθῇ.

Μέσα στ' ἀνάκτορον τοῦ Κεραμεικοῦ, οἱ ἐθνοφρουροὶ εἶχαν καθὲς διέθεσιν ν' ἀρξοῦν τὴ φρουρὰ τῶν Ἑλβετῶν νὰ φύγῃ, ἀλλὰ οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν τελευταίων, ἀγνοοῦντες τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βασιλέως, τοὺς κρατοῦσαν ἐν αὐτῇ. Μὰ τὸ πλῆθος δὲν ἤσχετο νὰ πλημμυρίσῃ τὸν Κεραμεικὸ. Τὰ πρῶτα κῆμα ἐπληροῦντο ἀπὸ τὸν ἥθοι

ράξανο κόκκινο χρώμα...

Θυμήθηκα ξαφνικά πως έτσι παρόμοια ήταν και τα φωτεινά εκείνα μάτια που είδα στο νεκροταφείο του Ουίτμπε, τη νύχτα που ζήτησα την Λουκία, όταν είχε πάθει ύπνοβασία κι είχε βγεί τα μέσάνυχτα απ' το σπίτι.

Ακόμη θυμήθηκα πως έτσι σαν ομίχλη πρωτοπαρουσιάστηκαν στον Ιωνάθαν ή τρομερές εκείνες γυναίκες στον πυργο του Δράκουλα. Ή σκέψεις αυτές με κατατρόμαξαν. Αγωνίστηκα να σηκωθώ, μα δεν μπορούσα. Τά βλεφάρά μου κλείνανε μόνα τους. Είχα χάσει τη θέλησή μου, είχα μια ανεξήγητη εξάντληση. Έτσι άφευκτα να με πάρη ο ύπνος. Τη στιγμή αυτή άκριβώς είδα να σκύβη από πάνω μου, ένα άπαιστο πρόσωπο, γλωμό, πολύ γλωμό, με κόκκινα μάτια, σαν αναμμένα κάρβουνα!

Από τη στιγμή αυτή δεν έννοιωσα πια τίποτε άλλο. Είχα όμως μέσα στον ύπνο μου την εντύπωση, πως κάποιος υπήρχε κοντά μου, κάτι το βδελυρό και το άπαιστο, έννοιωθα άνατριχίλες κι άκουγα ένα μακρινό κλάμα, σαν μοιρολόγι που φτανε από μεγάλη απόσταση και σαν πένθιμο γούλισμα ζωών.

Το πρωί είχα τρομερή κόπωση. Όταν για μια στιγμή έσκηυε ο Ιωνάθαν επάνω μου και μου μίλησε για να με ξυπνήση κοντά μαζά. Δεν τον εγγνώρισα άμέσως, νόμισα πως είναι κάποιος άλλος, κάποιος ξένος...

Κατέβαλα μεγάλες προσπάθειες για να σηκωθώ απ' το κρεβάτι. Έννοιωθα άτονία σ' όλο μου το σώμα. Το κεφάλι μου ήταν βαρύ.

Τι παράδοξα όνειρα που βλέπει κανείς, αλήθεια! Λίγο ακόμη και θα πίστευα πως όλα αυτά όφειλονται σ' αυτόν τον φοβερό, τον κόμητα. Άλλά όχι, δεν είναι δυνατόν. Τα όνειρα είναι όλα, γιατί κοιμήθηκα με κακές σκέψεις και γιατί άνησυχούσα για τον Ιωνάθαν.

Θα παρακαλέσω μόνον τον κ. Σουάρδ να μου δώσει κανένα φάρμακο για να κοιμηθώ εύκολα. Κι αυτό όμως δεν θα το κάμω αν δεν μου συμβεί να δω νέους έφιαλτες.

Από την μορφή του Ιωνάθαν καταλαβαίνω πως αί έρευναι, τας όποιας άρχισαν πηγαίνουν καλά. Το όπόμενιμα ήσαν στο σπίτι και οι άλλοι φίλοι μας, κανείς όμως από αυτούς δεν μου έκαμε λόγο για τας ένεργείας των, ίσως για να μη με άνησυχήσουν.

Ο Ιωνάθαν με είδε γλωμιά και μ' έρωτήσε πως έπερασα τη νύχτα μου. Του είπα πως κοιμήθηκα ήσυχα. Λυπάμαι πολύ να το άδωδω αυτό νέμμα. Αν όμως του έλεγα όλα εκείνα που μου συνέβησαν θα τον άνησυχούσα χωρίς λόγο, γιατί έλπιζω πως δεν θα έπαναληφθούν.

Σήμερα είχα διαρκώς στο νου μου τη φτωχή και άτυχη φίλη μου Λουκία. Τι κρίμα να χαθή τόσο νέα και τόσο τραγικά! Άν ζούσε τώρα θα είμαστε διαρκώς μαζί και θα έλεγαν τα μυστικά μας και τους πόνογυς μας. Μια από αυτές τις ήμερες θα της πάω άνθη στο νεκροταφείο.

Δεν έχω να προσθέσω άλλο τίποτε σήμερα στο ήμερολόγιό μου.

Ελπίζω πως άποψε θα κοιμηθώ ήσυχα...

Έν τώ μεταξύ ο Ιωνάθαν συμπληρώνει στο γραφείο του το ήμερολόγιό του.

Κάθουμαι στο τραπέζι μου και γράφω σκεπτομένη μ' άνατριχίλα τα χθεσινά γεγονότα.

Άποψε θα κλείσω καλά το παράθυρό μου. Θά ήταν περιεργό αν συνέβαιναν τα ίδια. Έν τούτοις νοιώθω την καρδιά μου ήσυχη.

Τα φύλλα αυτά του ήμερολογίου μου θά τα κρύψω. Δεν θέλω να μάθω κανείς τίποτε. Άν όμως βρεθαιθώ πως όλα αυτά που μου συμβαίνουν είναι ύποπτα θα είδοποιήσω τον κ. Βάν Έλαγγ πρώτα κι' ατόως είναι άρεκτα σοφός για να με άπαλλάξη απ' όλες αυτές τας συμφορές.

Να έχουν όλα αυτά σχέση με τον κόμητα; Δεν το πιστεύω. Μα θα έχω τον νου μου κι' ο Θεός είναι μεγάλος και θά με προφυλάξη...

(Άκολουθεί)

ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Τας τελευταίας ήμέρας ένεγράφησαν και άνενέωσαν τας έγγραφας των οι κάτωθι συνδρομηταί μας:

Ευαγγελία Βεσλαβέ, Άσπασία Γεωργιάδου, Γ. Κοτσώνης, Ν. Παπαθεοδόρου, Ηλ. Χαρβελάς, Α. Μαυροειδής, Κ. Κασιμάτσος, Γ. Καραβασίλης, Έλ. Περαδής, Κατίνα Στεφανίδου, Α. Κατεμάης, Τζάνος Βαμβουράκης, Γ. Αμειντιόου, Μαρία Άναγνωστοπούλου, Β. Παπαγεωργίου, Χ. Διαπούλης, Κ. Παντός, Η. Ρουτσογιάννης, Γ. Φωτεινός, Γ. Δούκας, Α. Παγιώνης, Κ. Μαυλιανός, Μ. Βασιλειάδης, Όλυμπία Μανδουαδοπούλη, Β. Καρανιώτης, Γ. Καρακώστας, Μ. Παρασκευαΐδης, Γ. Άνδρουλάκης, Ν. Χατζάκης, Γ. Σαλαβής, Α. Γεωργιάδης, Στ. Μιχαλάκης, Έλ. Παπαγιάννης, Κ. Παχιάδης, Α. Γεωργιάδης, Γ. Χαλκιάδης, Άν. Παρασκευαΐδης, Ρουβίνη Πλασιάνη, Άβράμος, Ν. Χατζάκης, Έδωτ. Σταυριανάκης, Γ. Σταυρουλάκης, Μ. Κης, Σ. Παπαδάκης, Έμμ. Ψυλλάκης, Έμμ. Παπαγιάννης, Οδρανία Γεωργιάδου, Ειρήνη Μορέλ, Ειρήνη Μαρινάκη, Μ. Σουμαντζή, Φλ. Σουμαντζή, Μ. Σουμαντζή, Γ. Καλαϊτάκης, Γ. Καβαλάκης, Φλ. Σπανής, Γ. Κόκκινος, Ν. Αλεξόπουλος, Μαρία Ρεγκινάκη, Γ. Βογιατζάκης, Έμμ. Μηλιαράς, Χαρ. Παπαδάκης.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ—ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Κάν... συγχωπλύνεται

Ο Κάν έπληγε να κάμει ένα λουτρό κατά διαταγήν του. Όταν ξαναγύρισε είπε στη Σάρρα τη γυναίκα του.

— Τι δυστύχημα! Έλασα το γιλέκο μου στο λουτρό.

Ένα χρόνο αργότερα έπληγε πάλι στο λουτρό κατά διαταγήν του γιατρού και γύρισε χαρούμενος στη γυναίκα του.

— Σάρρα, θησανρέ μου, της είπε. Ξαναβρήκα το γιλέκο μου.

— Πού λοιπόν;

— Φαντάσου. Τό είχα από πέριαι φορέσει μέσα από το μού μου!

Δαχμή

Ο τραπεζίτης Λεβύ είδε να μπαίνει στο γραφείο του ο Κάν κρατώντας στο χέρι μια μικρή βαλίτσα.

— Καλημέρα Κάν. Είσαι καλά;

— Σ' εύχαριστώ. Και σύ;

— Λαμπρά.

— Ήθελα, καίμενε Λεβύ, μια μικρή έκδοξιν. Φέρνεις Κόλμα άμέσως. Σε παρακαλώ να μου φέρεις έβρομηντα χιλιάδες φράγκα που έχω σ' αυτή τη βαλίτσα.

— Τίποτε εύκολότερο. Στάσου κι' εσύ μια άποδείξει.

— Δεν χρειάζεται. Έχω έμπιστοσύνη σένα.

— Μα γυρεύεις τι γίνεται. Μπορεί να γινώ. Στάσου να φωνάσω τον άρχιστο.

Οι δύο υπάλληλοι ήρθαν και τα έμμετρούθησαν σωστά. Ο Κάν έφυγε άρτίστος στο φίλο του και όταν έπαισε βρομιάδες έγύρισε από το ταξίδι έμμετρούς του φίλου του.

— Καλημέρα Λεβύ.

— Καλημέρα Κάν. Σε τι μπορεί να σου χρειαστεί;

— Ήθελα να μου έδινες της έβρομης χιλιάδες.

— Της έβρομης σου χιλιάδες;

— Ναί.

— Ποιές έβρομης σου χιλιάδες;

— Αυτές που σου άφησα πριν φέρω το Κόλμα.

— Μοι άφησες έβρομης χιλιάδες που δεν θυμόμουν.

— Μπροστα στον άρχιστο ή σου μια της τραπεζής σου μάλιστα. Αυτά να τήσων.

— Θά το ιδούμε.

Ο Κάν έστειλε κι' έκλεισε την υπαλλήλωση του.

— Κύριοι, τους είπε μπροστά στο φίλο του, είδατε ποτέ Κάν να μου παραδώσει πρό έξη έβρομης έβρομης φράγκα;

— Όχι, είπε ο ένας.

— Όχι, και ο άλλος.

— Τά βλέπεις Κάν;... Πηγαίνετε, κύριοι.

Ο Κάν έφυγε έξω φρενών χτυπώντας της πόρτες και φωνάζοντας ότι θά πάει στην άστυνομία. Βρισκόταν στη σκάλα όταν έτρεξε πίσω του.

— Έλα να σου δώσω τα χολιμάτα σου.

Ο Κάν ανέβηκε και παρέλαβε τα χολιμάτα μέχρι φωνάζοντας.

— Μα γιατί μου έλαμες αυτή την ιστορία; ρώτησε ο Λεβύ.

— Δεν ήταν για σένα. Ήθελα να ιδώ αν μπορεί να έλπει επί της... τιμότητος των υπαλλήλων μου.

Τά δώρη του ύψιστου

Ο γεροαββίτος Μαροδοχάτος βρισκεται στον οφανά, έχει δεν παύει να φλυαρή με όλους όσους συναντά. Μουρουγεί ζητήματα με τον Άβραάμ, τον Μωϋσή, ακόμη με τον Θεό. Μια ήμερα τού είπε:

— Πές μου λοιπόν, Ύψιστε, τι είχε για σένα χίλια χρόνια;

— Για μένα; Μια στιγμή.

— Και ένα εκατομμύριο λίρες στερλίνες;

— Ένα εκατομμύριο λίρες στερλίνες; Μία πεντάρα.

— Τότε, Παντοδύναμε, κάμε μου δώρο μιάς πεντάρας.

— Καλά. Περιμένε... μια στιγμή.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ

ΙΚΟΣΙ χιλιάδες λαός έχει πλημμυρίσει το άμφίθεατρο. Πολύχρωμα φορέματα φαντάζουν κάτω από τον ήλιο και οι βεντάγιες των κυριών κινούνται γοργά και ρυθμικά. Κάνει τρομερή ζέση. Έχουμε πιάσει θέσι άκριβώς άντικρύ στην πόρτα του σταδίου των ταύρων, πούνε στολισμένη με παντιέρες. Έξω απ' την πόρτα άνωτέρω και δεξιά στέκονται τρεις καβαλλάρηδες με λόγχες. Έκεί που θα σκοτώσει τον ταύρο, δίνοντάς του το τελευταίο χτύπημα, στέκει άγέρωχος κι' άμικτος πεύο πέρα. Δεξιά μας βρίσκειται το θεωρείο της βασιλίσσας, και άριστερά κάθεται ο Διμαρχος με τον πάρεδρο και τους συμβούλους. Το πλήθος άνυπομονει. Τέλος οι υπάλληλοι άνοίγουν την πόρτα του σταδίου και ο ταύρος ηρπά έξω φρεσιμώντας. Κάνει δέκα βήματα και σταματάει. Ο ήλιος του θαμπώνει τα μάτια κι' ο θόρυβος τον τζαλίζει. Είναι ένας ταύρος μαύρος, με στόμα άφρισμένο και πύρινα μάτια. Όρμησε επάνω στον πρώτο καβαλλάρο που κρατούσε τη λόγχη και μ' ένα δυνατό άποτομο χτύπημα έπληξε το μιστό του κέρατα στην κοιλιά του άλλογυ. Το άλογο χλιμίντρισε άγρια, μα ο ταύρος το σήκωσε ψηλά με την τεράστια δύναμη του τραχήλου του, φρεσιμώντας. Ο καβαλλάρος που κατάλαβε πως το άλογο του ήταν χαμένο, σαρφαλώς με τα χέρια στην κορυφή του καγκλωλωτο διαφράγμα, κι' ηρπά από το άλλο μέρος. Την ίδια στιγμή το άλογο έπεσε κάτω για να μην ξανασηκωθεί ποτέ. Το αίμα του έτρεξε άφθονο από τις δυο τών πληγές. Ο ταύρος βλέποντας πως ο καβαλλάρος τού ζέφυγε ξεθύμανε στο άλογο, σκίζοντάς τον το σώμα με δυνατά χτυπήματα... Ο δεύτερος καβαλλάρος, βλέποντας τον ταύρο ν' άποτελειώνει το άλογο, άφισε τον φράχτη κι' όρμησε επάνω του. Άν και το άλογο του είχε δεμένα τα μάτια, έννοιωσε πως το άφρενικό του τον οδηγούσε στον θάνατο κι' άρχισε να χρεσιέζει. Ο ταύρος βλέποντας τον δεύτερο αυτόν αντίπαλο, όρμησε και επάνω του. Οι τι συνέβη τότε ήταν ταχύτατο απ' την άσπαρξιν. Σ' ένα δευτερόλεπτο, το άλογο άναπαυογυρίστηκε και έπεσε επάνω στο στήθος του καβαλλάρου! Ένα γενικό μινάρο άκούστηκε από είκοσι χιλιάδες στόματα.

— Μπράβο ταύρε! μπράβο ταύρε! και εγώ παρασύρθηκα και φώναξα: «μπράβο ταύρε!»

Ο ταύρος ήταν πραγματικά ύπεροχος, άκατάβλητος. Το αίμα των δυο άλλογων που χτύπησε έτρεξε στο κεφάλι του και τους έμωσε του και φανότανε σαν να φορούσε καπέλλο από πορφύρα! Άφου τέλειωσε τα άλογα, τώρα ζήτησε τον καβαλλάρο που ταντε πεσμένο κάτω.

Ο Κουχαρές — αυτό ήταν το όνομα του — έκαμε τότε ένα σημεϊον, και όλη η μάντα των βοηθών περικύκλωσε τον ταύρο. Μεταξύ όλων αυτών ήταν κι' ο Λουκάς Μπλάνκο, ταυρομάχος είκοσι πέντε χρονών, που είχε σκοτώσει ένα σωρό ταύρους δυο χρόνια τώρα. Οι βοηθοί κουνώντας της κίπες των στά μάτια του ταύρου καταβρόχωναν να τον παρασύρουν μακριά απ' τον κινδυνεύοντα συνάδελφό τους. Ο ταύρος όμως άνασήκωσε το κεφάλι του, κοίταξε όλους αυτούς τους έχθρους γύρω του, και όρμησε επάνω στον Λουκά Μπλάνκο που βρισκετο πεύο κοντά του.

Ο Λουκάς στράφηκε στις φρένες του με χάρη, άταραξία και ήλιποσύνη, τοποθέτησε μπρός του την πορφυρή κάππα του κι' ο ταύρος πέρασε γοργά να μπροσθή για να γλυτώση. Χτυπούσε τα πόδια του με τίποτε, άφριζε, έμυούγγιζε και τέλος την έκαμε κομμάτια, πατώντας την κάτω. Το σήσιμο της καπλός του άφρισε έλεύθερα τα πύρινα μάτια του και μύρεσε ν' άντικρύση στην άλλη άκρη του σταδίου τον άρχιταυρομάχον Κουχαρές και τον Λουκά Μπλάνκο που στεκότανε ήσυχοι και δίνανε διαταγές στους άλλους.

Τρεις βοηθοί είχαν βγάλει τον πληγωμένο καβαλλάρο από κάτω απ' το σκοτωμένο άλογο και τον μετέφεραν στον φράχτη. Τα δυο άλογα ήσαν πια νεκρά. Ο τρίτος καβαλλάρος με την λόγχη στεκότανε επάνω στο άλογο του άκίνητος σαν μπουρτινένο άγαλμα. Ο ταύρος ήρπασε δυο τρεις φορές, πήρε φέρα κι' όρμησε στους βοηθούς που βαστούσαν τον πληγωμένο. Οι τρεις βοηθοί φοβήθηκαν. Παράτησαν τον πληγωμένο και τρέσαν προς τον φράχτη για να γλυτώσουν. Ο πληγωμένος αν και μισολιποθυμμένος έκαμε δυο βήματα και έπεσε κατά γης. Ο ταύρος πήγανε τώρα κατ' επάνω του, μα έξαρνα άπάντησε ένα άπρόοπτο έμπόδιο. Ήταν ο τρίτος καβαλλάρος που όρμησε καλπάζοντας και σάτρησε άναμεσα στον ταύρον και στον πληγωμένο σύντροφό του.

Ο ταύρος έκοψε με λύσσα τη λόγχη σαν νάτανε καλίμα κι' έδωσε μια δυνατή κερατιά στο άλογο. Βαρεά λαβόμενο το ζωό σηκώθηκε στά πονιά του πόδια κι' έφερε προχωρώντας έτσι τον καβαλλάρο ως την άκρη

του σταδίου. Ο ταύρος φάνηκε να διατάζει. Κι' τότε όρμησε άλλοτε τον πληγωμένο που βρισκοταν έαπλωμένος κάτω κι' άλλοτε τον καβαλλάρο ταυρομάχο. Σε πόνον από τους δυο θά ριχνότανε; Τέλος χύμηξε έναντιον του πληγωμένου, τον όποιο ο Λουκάς Μπλάνκο βοηθούσε να σηκωθεί στά γόνατά του.

Ο Λουκάς Μπλάνκο βλέποντας τον κινδυνο τοποθετήθηκε μπρός στο πληγωμένο κι' άπλωσε την κάππα του. Ο ταύρος γελάστηκε, πήδηξε άπάνω στη κάππα και βρέθηκε δέκα βήματα μακριά. Έν τώ μεταξύ οι βοηθοί ταυρομάχοι ξανακατεβήκανε στο στίβο βρήκαν καιρό, όδηγήσανε τον πληγωμένο στον φράχτη και ξανακατεβαίνοντες πάλι τρυγούσανε τον ταύρο, κουνώντας τις κίπες τους. Το ζωόν όμως κίτταζε τώρα μόνον τον Λουκά Μπλάνκο. Φαινόταν πως ήθελε να παλαίση με τον έχθρό αυτόν. Κι' όταν ένας ταύρος κυττάζει έτσι έναν άνθρωπο, σπανίως αυτός γλυτώνει απ' τον θάνατον!

Ο Λουκάς όμως κίτταζε το ζωόν με περιφρόνηση. Ο ταύρος όρμησε επάνω του με το κεφάλι σκινμένο. Πούν όμως τον έγγιση, ο Λουκάς πήδησε ψηλά και πέρασε πάνω από το έρεθισμένο ζωό! Το πήδημα αυτό ένδυνάισε το πλήθος. Δεν άκουγε κανείς πια μόνον χειροκροτήματα άλλα και φωνές, φωνές άγρίων θηρίων: — Μπράβο Λουκά, ούρλιαζαν είκοσι χιλιάδες στόματα.

Οι άνδρες όρχαννε μέσα στον στίβο τα καπέλλα τους και ή γυναίκες μπουκέτα, λουλούδια και της βεντάγιες τους!

Ο Λουκάς χαϊροτούσε το πλήθος χαμογελάοντας. Ο ταύρος έφρενάζε πια. Όρμησε πάλιν έναντιον του Λουκά με λύσσα. Ο ταυρομάχος όπισθοχωρώντας πάτησε πάνω σε χόρτα, γλύστρησε κι' έπεσε κατά γης.

Μια μεγάλη φωνή φρίκης βγήκε από είκοσι χιλιάδες στόματα και κατόπιν έγινε νεκρική σιωπή. Ο ταύρος τοιμαζότανε να χτυπήση τον ταυρομάχο, όταν νέος έχθρος βγήκε στη μέση. Ήταν ο πρώτος καβαλλάρος πάνω σ' ένα γερό άλογο. Χύθηκε πάνω στο ζωό τη στιγμή που χαμύλωνε τα κέρατα για να χτυπήση το Λουκά και τον τραυμάτισε με τη λόγχη του. Ο ταύρος όρμησε τώρα έναντιον του νέου αυτού αντίπαλου, στάζοντας αίμα. Ο Λουκάς βρήκε καιρό, σηκώθηκε και χαϊρέτισε τους θεατάς γελαστός και ύπερήφανος.

Ο ταύρος είχε άργήσει να χάνη τώρα την όρμη του. Άκούστηκαν συγχρόνως να χτυπά η σάλπιγγα άναγγέλουσα την τελεσιτική πάλη κατά του ζωού. Αυτή τη φορά ένας απ' τους δυο ή ο ταύρος ή ο ταυρομάχος θά έσοτώονταν...

Άμέσως όλοι οι ταυρομάχοι φύγανε κι' άφισαν το στίβο ελεύθερο στον άρχηγό τους ταυρομάχο Κουχαρές.

Ο Κουχαρές ήταν άνθρωπος τριάντα έξ χρονών, λιγνός μετρίου άναστήματος, ένας απ' τους καλλιτέρους και πια άφοβους ταυρομάχους της Ισπανίας. Τράβηξε προς τον ταύρο κρατώντας στο ξεβί του χέρι το σπαθί του κομμένο μέσα σ' ένα κόκκινο πανί.

Ο Κουχαρές έριξε τότε μακριά το καπέλλο του με ύπερήφανο ύφος, και προχώρησε προς το ζωό, το όποιο οι βοηθοί ταυρομάχοι είχαν φέρει από του βασιλικού θεωρείου.

Ο Κουχαρές έκούνησε το κόκκινο πανί μπρός στα μάτια του ζωού και αυτό όρμησε επάνω του. Ο Κουχαρές σπαρτογύρισε επάνω στις φρένες του και το ξεβί κέρατο τρέσανε πάνω άνα με το στήθος του. Αυτό ήταν ένα κατόρθωμα κι' ο κόρηος έχαίροχότανε.

Ο ταύρος άκούοντας τα χειροκροτήματα άναψε απ' το θυμό και ξαναγύρισε επάνω στον ταυρομάχο, μα αυτή τη φορά άκούοντας τον περμένε με το σπαθί στο χέρι και τον κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα. Το σπαθί απάβησε σαν βέβρα και πετάχτηκε στον αέρα. Είχε χτυπήσει στο κόκαλο! Ο ταύρος μισάνθηξε ένδυνάστε το χτύπημα, πόρνε, άφρισε έναν άγριο μυκηθμό κι' όρμησε κατά του Κουχαρές άφρόχοντας.

Συνέβη τότε κάτι το πραγματικώς θαυμαστό, που έδειχνε πως ο άνθρωπος αυτός έννοιωζε κατά βάθος τους ταύρους και ήξερε να παλαίη μαζί τους. Άπλώνοντας το κόκκινο πανί που τούχε μείνει στα χέρια μπρός στον ταύρο, τον παρέσυρε σε διάφορα μέρη του σταδίου, ζαλίζοντας τον και κουράζοντας τον. Δέκα φορές ο ταύρος όρμησε έναντιον του, μα δεν μύρεσε να τον χτυπήση.

Τέλος ο Κουχαρές πήρε ένα άλλο σπαθί και στάθηκε πάλιν εις προσοχήν. Ο ταύρος όρμησε άπ' την άσπαρξιν, όμως τη φορά το σπαθί χύθηκε ολοκληρω στο στήθος του ζωού, το όποιο γονάτισε φρεσιώντας και βρογγίζοντας βαρεία.

Ο Κουχαρές χωρίς να γυρίση να το κίτταξη πια, προχώρησε γονάτισε μπρός στο βασιλικό θεωρείο και μαρτέισε με σεβασμό μα μ' ύπερήφανη.

Ένας βοηθός σούηξε έν τώ μεταξύ σε το γονατισμένο ζωό, σηκωσε το στέλετο του, το χτύπησε στο στήθος και το άποτελείωσε. Ή μουσική έπαιξε συγχρόνως άναγγέλουσα το θάνατο του ταύρου! Και ταυτοχρόνως βγήκαν από μια πόρτα ένα κόρρο με τέσσερα μπουλάκια καταστραλμένα με μικρές παντιέρες για να μεταφέρη το σκοτωμένο ζωόν. Τέσσερες ύπερήφανες όρχαννε τώρα ήμω στα ματωμένα μέρη του σταδίου. Ή ταυρομαχία είχε τελειώθει...

Φερνάνδος Καμπαλέρε

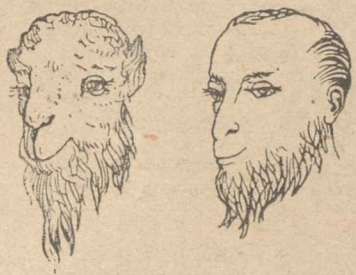
ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ

(Αι εικόνες από το σύγγραμμα του Ντέκερ)

Η καμήλα

Από τη ράχη του ο καμπούρης θυμίζει την καμήλα.

Ως μόνον σκοτό της ζωής των έχουν την έγγραφά.

Ο Λύκος

Ο άνθρωπος που το στόμα του είνε χαλαγμένο σαν του λύκου δεν είνε ποτέ τρυφερός. Αν άκομη και το προφίλ του μοιάζει με του λύκου τότε είνε πονηρός. Αν τα μάτια του είνε μικρά και βαθυλά τότε είνε πολύ φιλόνομος.

Οι άνθρωποι που μοιάζουν με λύκους είνε μελαγχολικοί, επιδιώκουν τη μοναξιά και μόνον όταν η ανάγκη το καλεί επικυμονώνουν με τους άλλους ανθρώπους, αλλά και τότε δεν παύουν να είνε επίκινδνοι.

Οι γυναίκες που έχουν προφίλ λύκων είνε θαυμαστές μητέρες.

Το Λιοντάρι

Ο άνθρωπος που περπατάει σαν το λιοντάρι, λέει ο Αριστοτέλης, φανεώνει τη δύναμη του σώματός του και το μεγαλείο της ψυχής του.

Αν το μέτωπό του είνε τετράγωνο, αυτό σημαίνει ότι είνε συνετός και καλόκαρδος.

Τ' άφθονα μαλλιά προς τον τράχηλο, φανερώνουν ευγενικό χαρακτήρα και σταθερότητα που μόνο τα γεγονότα μπορούν να την μεταβιβάσουν σε σκληρότητα.

Οι άνθρωποι που έχουν προφίλ λέοντος είνε πρωκισμένοι μ' αισθήματα, είνε δίκαιοι και άταραχοι.

Το Κουνέλι

Εκείνοι που έχουν ομοιότητα με τα κουνέλια διακρίνονται για την λαμαργία και τη φιληδονία τους. Σπανίως είνε γενναίοι και θαρραλέοι.

Είνε γενικώς πολύ επιμελείς, αγαπούν το σπίτι, οικόνομοι κ' έχουν στενές και μικροπρεπείς αντιλήψεις.

Η γάτα

Εκείνοι που έχουν κάποια αναλογία χαρακτηριστικών με τις γάτες είνε γενικώς εγωιστάι σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής των, όπως και στην αγάπη τους. Είνε επίσης κόλακες, φιλόφρονες και βίττωλοι. Παραμονεύουν τη στιγμή που ο αντίπαλός των θα ευρίσκειται σε μειονεκτική θέση ή σε αδυναμία ν' άμυνθῇ, για να τον χτυπήσουν. Κάτω από τα μελένια λόγια τους κρύβουν συχνά ένα επιθετικό πνεύμα και στην κολακεία τους ύαρχει πάντοτε η επισβολή.

Έχουν έντοτους μεγάλα προτερήματα. Δεν είνε διόλου κουφοί κ' έχουν άνεπτυγμένο το οικογενειακό αίσθημα.

αίλεις ακολουθώντας το ρυθμό της μελωδίας.

Θριαμβευτική, χαρούμενη, έντονη ή μελωδία ανέβαινε προς τον καθαρό ουρανό. Μόνο, ο Ποέλλι είξερε την επιδοσι που εξακούσε αυτό το τραγούδι στην καρδιά της Λίντας. Η επιδοσις εΐταν τέτοια, ώστε πάντοτε η Λίντα, όπου και να βρισκότανε, έτρεχε άμέσως κ' έπεφτε στην άγκαλιά του κυρίου της.

Η Λίντα άκουσε τη μουσική κ' απάντησε στην επίκλησί της. Άρχισε να κατεβαίνει από τα ύψη της, κρατώντας πάντα στην άγκαλιά της το μισόγυμνο μωρό. Ο Ποέλλι έγριζε πιο γοργά τώρα το χερούλι του οργανέττου του κ' η μουσική γινόταν ολοένα πιο δυνατή. Συγχρόνως, σιγά σιγά η Λίντα κατέβαινε. Στην αρχή έδισταζε μιά όταν είδε τον άφεντης της, σ' ένα λεπτό βρέθηκε κάτω.

— Λίντα! Λίντα μου! φώναζε η κ. Μάρσον.

— Παιδάκι μου! θησαυρό μου! φώναζε η κ. Μάρσον δομώντας ναράζει το παιδί της στο τ' χέρι της μαϊμούς. Το πήρε και το γέμισε με φιλιά και δάκρυα.

Η Λίντα έμεινε αβήντη κοιτώντας γύρω της με μισόκλειστα τα μάτια ως ότου ο άφεντης της τη φώναζε πάλι με τ' όνομά της. Τότε άφηνοντας να της ξεφύγει ένας τρυφερός άδωντος λυγμός, πήδηξε στην άγκαλιά του γρούλλίζοντας από χαρά... Herman Scheffauer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΟ ΝΕΚΡΟΣΕΝΤΟΥΚΟ

(Του Ρολλινά [9])

Ο γνωστός Σμυρναίος ποιητής κ. Μιχ. Λογυρόπουλος είχε την καλοσύνη να μ' έσχε παραχώρησι για το "Μπουκέτο" σαρών έκλεκτων του μεταφράσεων των όποιων την δημοσίευσιν άρχίζωμεν από σήμερα.

Κρατώντας μέτρο ο σεντουκάς την πόρτ' άγορδιαβαίνει, κλημερίζει κ' έρωτά: — Πουν' ο νεκρός; Και μπαίνει. «Έλατε, κ' ήρθα γρήγορα τα μέτρα του να πάρα...» Και μεσ' την ολοσκότεινη κυττάζοντας καλώς βλέπει σε ύλοκορέββατο, σε μιά άγρυφνα στήβα, κάτω από σάβανο λερό κάπνο νεκρό, σάν χάρο!

Σ' τη μέση μεσοφάνιωνταν τ' ανθρωπινό το λείον...

Απ' το πανι ξεπέταγε το χέρι, πούχε πέσει, και γύφω απ' το προσκέφαλο, στο κίτρινο κεφάλι ή μούγες έβουίζανε μ' άμάχη ή μιά στην άλλη...

Πάνο από ξύλινο σκαμνί, μισόσβυστο κερί ιόν πεθαμένο έλουζε με λάμψη θλίψεω κ' εφώτιζε να δη κανείς μεσ' την γλωμάδα εκείνη την φοβερώτερη σκηνή που λές μπορεί να γίνη: Σε μιά παρήμερη γωνιά, γλοιή, κουρελιασμένη μοιρολοούσε μιά φτωχή γυναίκα άτελειμένη.

— Ω! κλάψετε την άμοιρη τόν άνδρα της που γίνει! — κ' ένα παιδί στην άγκαλιά, χωρίς να την βρύνει, σάν την βεντούζα εδάγκωνε τα στήθα να την ήσσει, σάν ή αντίς για γάλα έρουφαγε το αίμ' απ' την καρδιά της, με μιά άσπορπράσινη θωριά και δάκτυλα σφιγμένα, που όσο σφιχτά την σπάραζαν, εσπάραζε ολόεντα...

Σάν από στόμα όρθάνοιχτο ή άποφορά έσκαρπώνταν, κ' ή ζέστη του καλοκαιριού, που στην καλήρα εκλείωναν, την βρομία όπου εξεχόνονταν απ' το λυμένο σώμα πολύ πειδ βρομωρότερη την έκανεν άδομα...

Μπροστά σε τέτοια κόλασι, ο έργάτης με περίσσια τρομάρα πίσω γύρισε, κατά την πόρτα ίσα, και λέει: «Μάννα άπίστευτο το τί θωρό, στ' αλήθεια!

Όμοια φοβέρα είναι άγνορη κ' από τα παρήμερη Πώς; τέτοιο λείον πλάι σας φυλάτε μέρες τώρα κ' άκόμα δεν έπήρετε την ίδια κατηγορία...

Διάβολε! Θάχης φάνειται, κερά, καρδιά μεγάλη, και το ξυλένιο φόρεμα, π' άίχει καρδιά κομμάτι του, έγώ το βίωω στο γονίο καθώς και στα παιδιά του, στον πλοίοιο και στον άμοιρο, στής νηές και στής παρθένης,

κ' είδα λαμπάδους σε νεκρούς χιλιάδες άναμμένες, — γιατί όλοι απ' την τέχνη μου περνούνε, νηοί και γέροι, και πώ και μέσα στο κελί και πώ και σ' άλλα μέρη...

κ' όμως σ' αυτά μου που πολεμώ τα είκοσι τα χρόνια δεν είδα τέτοιο σκέλεθρο και δεν το έλπιζω αιώνα...

Όχι! δεν κάνω κάσα έγώ για τέτοιο πεθμένο. Άς έρθη έδω όποιος του βαστά: κ' ώρα καλή!», Πηγαίνω»

Κι' αυτή, χωρίς απ' το νεκρό το μάτι να σηκώση γουατιστή και κίτρινη στη σκιάς της την τόση, μεσ' απ' το μαύρο κλάμα της, στο πόνο της έκάνο του κραίνει: «Για τόν άνδρα μου και μοναχή τη πτώση!»

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

(Του Ρολλινά)

Λαχταρώ τ' αγνά σου χέρια και τα μαύρα τα μαλλιά σου, τα μικρά σου ποδαράκια με τα νύχια τα γλυφτά, τα χαρούμενά σου μάτια, σάν δυο άστέρια ταμνιστά, το βελουδινό σου στόμα και τα δόντια τα λευκά σου.

Λαχταρώ και την καρδιά σου, που με γλύκαις και με φέρες τα όνειρά σου κελαιδόννε, σάν το σπινό του κλαδί, που φωλιάζουνε ή έλπίδες κ' ή χαράς σου κ' ή λαχτάρα, και το πνεύμα σου λατρεύω, που μιά μορφή τραγουδεί.

Σύν μ' άγγίζεις, από πόθους τρέμει μέσα το κορμί μου, και σε μιά σου, λές σάν δίχτυ φαρμασάραχο, ματιά πέφνεις δίχως να το θέλω μουμένη την ψυχή μου.

Είμαι άνυπαρχτος μπροστά σου, μ' έχεις σκλάβο της ζωής σου, κ' ένα μόνο δεν γνωρίζω κ' ίσως δεν το μάθω πεία αν λαγγύω μιά παρθένα ή άγγελομένη Παραδείσου. (Μεταφράσεις)

Μιχ. Αργυρόπουλος

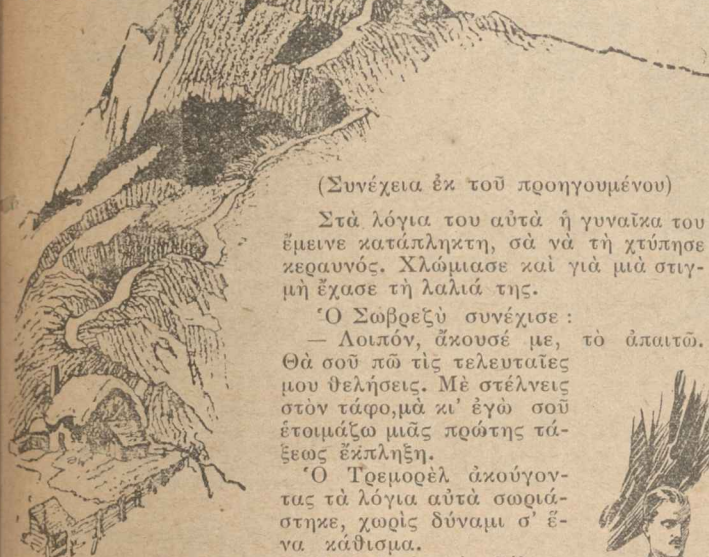
* Όταν έπρωτοφάνηκαν ποδ σαράντα και πλέον έτών, οι Νευφώσες και Ρολλινά, ή γαλλική Κετική εξαφανίστηκαν διά τόν ήπιοιστόν ρυθμό των ποιητών τόν ανακαταμένον με μίαν βελανή μουσικοπάθειαν. Έμειν τότε ή όλια Σάρα Μπρονά, μέσα είς το σάλον της όποιος ό ποιητής έπρεπε τα πρωτογούλα ταπεινά του. Η Σάρα Μπρονά δὲν άφηνεν άναπαύσαστην την Κετικήν και έγινε άφορηή ν' αναγνωρίσῃ ό ποιητής και ν' ανακούρησῃ εδόντατα το έργον του.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Του Αιμιλίου

Γκαμπριώ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στά λόγια του αυτά ή γυναίκα του έμεινε κατάπληκτη, σά να τη χτύπησε κεραυνός. Χλώμασε και για μιά στιγμή έχασε τη λαλιά της.

Ο Σωβρεζύ συνέχισε: — Λοιπόν, άκουσέ με, το άπαιτό.

Θά σου πώ τις τελευταίες μου βελήσεις. Με στέλνεις στον τάφο, μιά κ' έγώ σου ετοιμάω μιά πρώτη τά-ξωσ εκπλήξη.

Ο Τρεμορέλ ακούγοντας τα λόγια αυτά σωριάστηκε, χωρίς δύναμι σ' ένα καθίσμα.

Η κ. Σωβρεζύ θέλησε να καίξη το τελευταίο τησάτο κ' φώναξε πνιγμένη στα δάκρυα:

Θέε μου! τί είνε αυτά που λές! Μήπως έχεις παρτό; Παραληρείς! Ποιός σου είπε πως θά πεθά-νεις; Όχι, όχι, θά ζήσης γιατί σ' αγαπώ!...

Ο Σωβρεζύ χαμογέλασε μικρά κ' εξηκολούθησε, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του:

— Σού είπα, πάψε να υποκρίνεσαι. Τά ξέρω όλα. Είμαι έτοιμήνη αυτού του άθλιου που τόν έφερα σπίτι μου και του φερθήκα σάν αδελφός. Μαζύ οι δυο σας που φέγετε καθημερινώς στο φάρμακο μερικάς στα-γόνες δηλητηρίου. Το δηλητήριο αυτό σου το έπρομή-θευε ο Ραβελώ. Ξέρω και πόσα του έδωκας για την υπηρεσία που σου προσέφερε...

Μπορούσα, άν ήθελα, να άκοψώ ες άρχης τη δηλητηρίασι και να σάς στεί-λω στη φυλακή. Η προδοσία όμως και των δυο σας με συνετίεψε. Δεν θέλω να ζήσω, συχαίνουμαι τη ζωή και τους ανθρώπους. Έδεχόμουν το δηλητήριο εύχαριστος γιατί θά μ' άπλήλωσε απ' τη ζωή αυτή.

Κρατούσα όμως πάντοτε την τελευταία ρουφηξιά στο στήμα μου κ' όταν έφειγες την έρριχνα σ' ένα μπου-καλάκι ποτρά κομμένο κάτω απ' το μαξιλάρι μου. Το μπουκαλάκι με το δηλητηριασμένο φάρμακο και όλη την άτιμία σας γραμμένη έκτενός σ' όρες που έμεινα μόνος, το έστειλα σήμερα το πρωί σ' ένα πιστό και τίμο φίλο.

Άκούστε λοιπόν τί έχω να σάς πώ. Θέλω να ένωθίτε μετά το θανάτο μου. Θά γίνης γυναίκα αυτού του άθλιου κ' ή ζωή σας θά περσώ φριχτή, γεμάτη τρώγες και άγωνία. Σας άφηνω όλη μου την περιουσία. Αν όμως δεν προμηματοποιήσετε την επιθυμία μου, έως ενός έτους μετά τόν θάνατό μου, ο φίλος μου θά παραδώση το ήμερολόγιό μου και το μπουκαλάκι, για το όποιο σάς μίλησα, στη δικαιοσύνη. Η περιουσία μου θά δοθῇ στους φτωχούς.

Τά λόγια αυτά τού έτοιμοθανάτου, ή καταδίξι που τους άτή-γυε, ή αποκάλυψις του εγκλήματός των, έκαμαν την κ. Σωβρεζύ και τόν Τρεμορέλ να αλλοφρονήσουν...

Ο Σωβρεζύ κατελήφθη προς στιγμήν από αδυναμία και σόπασε. Έμεινε λίγο χαλωμένος στο κρεβάτι του μόλις άναπνέοντας.

Η γυναίκα του πεσιμένη σ' ένα καθίσμα εκλαίγε και τραβούσε τα μαλλιά της.

Είχε μετανοήσει για όσα έκαμαν ή γυναίκα αυτή; Ποιός το έβριε... Ποιός μπορεί να δη μέσα στο σκοτάδι της γυναικείας καρ-διάς;

Σε μιά γωνία του δωματίου, όρθιος και κατακίτρινος ο Τρε-μορέλ φαινότανε σά νεκρός.

Τά λόγια που είχε ακούσει απ' το στόμα του Σωβρεζύ ήσαν ή καταδίξι του.

Ήταν άναγκασμένος να νυμφευθῇ τη γυναίκα του Σωβρεζύ. Αν δεν το έκανε αυτό τόν περιέμενε ή φυλακή. Η δυστυχία, ή άτιμία!

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον έχανε πεία για πάντα την κόρη του δημάρχου Κουρτώ, την Λοράνς, την όποια αγαπούσε.

Είχε παρασείνει την άθωα Λοράνς στην καταστροφή κ' έλιπε σ' ένα γάμοσ να τὰ διόρθωνε όλα. Η περιουσία του Κουρτώ ήταν άρκετή για να πάρη γενναία προίκα και να ξαναγίνη πλού-σιος.

Όλα όμως αυτά τὰ όνειρα χαλόντουσαν τώρα για πάντα. Δυο δυστυχίες, δυο συμφορές, δυο καταδίξεις, τόν περιέμεναν. Από τήνα μέρος ο γάμος του με την κ. Σωβρεζύ, την όποιαν έμυσσεν, άφείαζε κ' έφοβετο μ' από το άλλο μέρος ή φυ-λακή, αν ήνεργο τόν γάμο αυτόν.

Έν το μεταξύ ο Σωβρεζύ συλλέθε κάπως και συνέχισε:

— Σε λίγη ώρα θά έχω πεθάνει. Ο θάνατος βρίσκεται αυτή τη στιγμή μέσα στο σπίτι μου. Τους όρους μου σάς τους είπα. Θά ένωθίτε νομίμως και θά σάς άφήσω ολόκληρη την περιουσία μου. Τά χειρόγραφα του εγκλήματός σας βρίσκονται σ' άσφαλή χέρια. Έτσι εκδικούμαι εγώ!...

Η γυναίκα του με βουρκωμένα τα μάτια από τα δάκρυα ση-κώθηκε άπότομα και γονάτισε πλάι στο κρεβάτι του.

— Όχι, δεν θά πεθάνης, έφώναζε, δεν θά σ' αφήσουμε να πε-θάνης, θά ζήσης και θά σου είμαι για πάντα άφοσιωμένη. Λυ-πήσου με, συγχώρησέ με!

Ο Σωβρεζύ άπλωσε το χέρι του λέγοντας με την άδύνατη φωνή του, που την εξασθενίζε το πλησίωμα του θανάτου:

— Φύγε! Φύγετε και οι δυο σας. Θέλω να πεθά-νω μόνος μου! Δεν θέλω να ζήσω πεία. Άφρησε τις προσποιήσεις, φύγε. Καταραμένοι να είστε και οι δυο!...

Η Σωβρεζύ έκαμε μιά τελευταία προσπάθεια για να τόν μεταπεισῇ, τόν ικέτευσε, μιά δεν κατόρθωσε τίποτε.

Η τελευταίες στιγμές του έτοιμοθανάτου είχαν φτάσει. Μόνος του μέσα στο δωμάτιο του ξεψύχησε ήσυχα-ήσυχα, χωρίς άγωνία.

Η κηδεία του έγινε την επομένη με όλην την δυ-νατήν έπισημότητα. Η γυναίκα του τόν έκλεινε για τὰ μάτια του κόσμου όσο μπορούσε. Κανείς δεν έμαθε όσα συνέβησαν, κανείς δεν έμαθε την τραγω-δίαν της επαύλεως Σωβρεζύ, πλην το άνθρωπου στον όποιον ο μακαρίτης Σωβρεζύ είχε παραδόσει το ήμε-ρολόγιό του.

Και ο άνθρωπος αυτός είσαστε σεις, είπεν ο Λεζόκ.

— Ναί, έβεβαίωσεν ο πάτερ Πλαντάς.

— Τώρα εξηγούνται όλα, είπεν ο άστυνόμεος, τώρα καταλαβαίνω τί ζητούσε ο δολοφόνος στον πύργο Τρεμορέλ και τά έκαμε όλα άνω κάτω.

Ο δολοφόνος; είπεν ο Πλαντάς. Λέγε καλύ-τερα ο Τρεμορέλ. Γιατί είμαι βέβαιος πως αυτόν θά ύποψιασθήκατε εδής ες άρχης, κ. Λεζόκ.

— Μάλιστα, είπεν ο Λεζόκ, αυτόν ύποψίασθηκα.

Ένα μόνον δεν μπορούσα να καταλάβω. Τί ζητούσε να βρῇ τόσο λυσσώδως μέσα στον πύργο. Τώρα όμως εξη-γούνται όλα. Ζητούσε τὰ ένοχοποιητικά χειρόγραφα του Σωβρεζύ.

— Ακριβώς, είπεν ο Πλαντάς. Άγαγκάστηκε να νυμφευθῇ την Σωβρεζύ, αλλά είχε πάντοτε στο νου του να πάλλαχθῇ από αυτήν, να εξαφανίσῃ το χειρό-γραφο και να φύγῃ. Καί διεσάψε μὲν το έγκλημα, έδολοφονήσῃ τη γυναίκα του, αλλά το χειρόγραφο δεν τό βρήκε.

Τό είχε κρύψει κατὰ ή γυναίκα του.

— Όχι. Η κόρησσα Τρεμορέλ είχε πάντα το φόβο πως ο κό-μης θά την δολοφονήσῃ. Της ζήτησε διαρκώς μετά το γάμο τους το χειρόγραφο του Σωβρεζύ, το όποιον έγώ της είχα παρα-δώσει μετά το γάμο της σύμφωνα με την παραγγελίαν που είχα από τόν μακαρίτη συζύγῳ της. Η κόρησσα όμως δεν τού το έπι-στεύευσαν.

Ηέσους πως άμα τού το παρεδίδε ο κόμης θά την έφο-νευε και θά έξοφάνετο. Είχε ανακαλύψει καλώς πως ο κόμης τρι-γύριζε τις νύχτες μέσα στον πύργο και σπώνετο παράγοντας παντού.

Τά χειρόγραφα του Σωβρεζύ δεν τόν άφηναν σε ήσυχία. Η Τρεμορέλ το έκρυβε όσο μπορούσε προφυλακτικά, να πάντα είχε το φόβο πως μπορούσε να της το βρῇ. Κάποτε έπρεπε μιά άπόφασι. Να παραδώση το χειρόγραφο σ' έμένα τόν ίδιο που τό είχα και πάλι. Έτσι θά ήτο άσφαλις.

Ο κόμης Τρεμορέλ το άγνοούσεν αυτό. Εσχεδίασε την δο-λοφονία, την διεσάψε κ' άόγισι έπειτα να ψάχνῃ παντού για το χειρόγραφο. Δεν τό εβρίσκε. Τόν έπιασε μανία, λύσσα. Άρχισε να σπάζῃ τὰ πάντα. Έστράψε κ' έψαχνε όλη τη νύχτα. Όταν έπιασε να ζημερώσῃ περνούσε απ' εκεί κοντά ο Κορβαρντάς. Ο κόμης τόν είδε, φοβήθηκε, πέταξε το τοσελάκι που κρατούσε στο χέρι κ' έφυγε.

Απόυ έλαβε μερικάς προφυλάξεις, είπεν ο Λεζόκ. Απόυ γύ-ρισε τους δεικνὰς του ολογόφῳ, απόυ έβάλασε το στρώσιμο τόν κρεβάτιόν, απόυ έποιοθέτησε τὰ ποτήρια στην τραπέζια, κ' άπόυ έξέτασε την γενειάδα του και τὰ μουστάκια του!

Έβουρτηνέ κ' εσπώνεν ο πάτερ Πλαντάς. Πού το άνακαλύ-ψατε αυτό;

— Είδα στην πεσούτα ίχνη αστυνάδας και τριχών ξουριάς.

Γι' αυτό και την έβλεπα κατὰ μέρος.

Καί τώρα που θά ζήτησουμε τόν δολοφόνο; ρώτησε ο πάτερ Πλαντάς.

— Όσο γι' αυτό μπορείτε να μείνετε ήσυχος. Θά τόν βρούμε χωρίς άλλο. Ξέρω που θά τόν ζήτησώ. Πάντως σεις έχετε σά χέ-ρια σας το χειρόγραφο.

— Τά έχω. Καί ένοχοποιούνται δι' αυτού και ο Κομης και ο Ραβελώ, τόν όποιον φιλοξενούμε εκεί μέσα. Έδω μάλιστα... (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΣ 25^{ης} ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΝΕΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΑ ΨΑΘΑΚΙΑ ΜΑΣ

Πωλούνται με τὰς αὐτὰς τιμὰς εἰς τὰ καλύτερα Καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 13

OLD ENGLAND

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 7

Γ. Π. ΠΑΠΠΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 33

GANTERIE PARISIENNE

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 43

57 ΣΤΑΔΙΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 166

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ